

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 324

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 53

1 grudnia 2010

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Rada

2010/C 324/01	Konkluzje Rady w sprawie europejskiego dziedzictwa filmowego, w tym wyzwań ery cyfrowej	1
2010/C 324/02	Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie priorytetów ściślejszej europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego w latach 2011–2020	5
2010/C 324/03	Konkluzje Rady na temat roli kultury w walce z ubóstwem i wykluczeniem społecznym	16
2010/C 324/04	Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie roli UE w międzynarodowej walce z dopingiem	18

Komisja Europejska

2010/C 324/05	Kursy walutowe euro	19
---------------	---------------------------	----

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

INFORMACJE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

2010/C 324/06	Zawiadomienie dotyczące wdrożenia przepisów art. 9a ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 550/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zapewniania służb żeglugi powietrznej w Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej (<i>Publikacja decyzji państw członkowskich ustanawiających funkcjonalne bloki przestrzeni powietrznej</i>)	20
---------------	--	----

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ WSPÓLNEJ POLITYKI HANDLOWEJ

Komisja Europejska

2010/C 324/07	Zawiadomienie o wszczęciu częściowego przeglądu okresowego środków antydumpingowych stosowanych względem przywozu niektórych zamknięć włazów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej	21
---------------	---	----

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

Komisja Europejska

2010/C 324/08	Zgłoszenie zamiaru koncentracji (Sprawa COMP/M.5980 – Tranquilidade/Banco Pastor/Pastor Vida/Espírito Santo Gestion/Gespastor) – Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej ⁽¹⁾	24
2010/C 324/09	Zgłoszenie zamiaru koncentracji (Sprawa COMP/M.5907 – Votorantim/Fischer/JV) ⁽¹⁾	26

INNE AKTY

Komisja Europejska

2010/C 324/10	Opinia dotycząca wniosku złożonego na mocy art. 30 dyrektywy 2004/17/WE – Wniosek państwa członkowskiego	27
---------------	--	----

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

RADA

Konkluzje Rady w sprawie europejskiego dziedzictwa filmowego, w tym wyzwań ery cyfrowej

(2010/C 324/01)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

1. UWAŻAJĄC, ŻE:

- zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie dziedzictwa filmowego i konkurencyjności związanych z nim działań przemysłowych⁽¹⁾ (zalecenie w sprawie dziedzictwa filmowego) podkreśla, że dzieła filmowe stanowią podstawowe świadectwo bogactwa i różnorodności kultur europejskich oraz że tworzą dziedzictwo kulturowe, które należy zachować dla przyszłych pokoleń;

2. PRZYWOŁUJĄC:

- kontekst polityczny tego tematu przedstawiony w załączniku do niniejszych konkluzji;

3. PRZYJMUJE DO WIADOMOŚCI:

- komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego, Rady, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Priorytetem Europy – cyfryzacja”⁽²⁾ oraz UZNAJE w szczególności fakt, że większe rozpowszechnianie i efektywniejsze stosowanie technologii cyfrowych zapewni Europejczykom lepszą jakość życia dzięki nowym sposobom komunikowania się oraz łatwiejszy dostęp do treści kulturowych,

4. UZNAJE, ŻE:

- instytucje dziedzictwa filmowego mierzą się jednocześnie z wciąż aktualnymi wyzwaniami ery analogowej i nowymi wyzwaniami ery cyfrowej,
- ciągła ewolucja technologii, środków dystrybucji i sposobów korzystania z treści kulturowych może mieć wpływ na tradycyjne rozumienie filmu, kina i dziedzictwa,

- środowisko cyfrowe pozwala na szersze udostępnianie dziedzictwa filmowego dla twórców, profesjonalistów z branży filmowej, naukowców, szkół i obywateli w ogóle, bez ograniczeń tworzonych przez granice. Dzięki temu umożliwia rozwijanie kreatywności, zwiększenie wymian kulturowych i poszerzanie dostępu do różnorodności kultur i języków Unii Europejskiej,

- era cyfrowa rodzi też nowe pytania dotyczące gromadzenia, prezentowania i długoterminowej ochrony cyfrowych kopii materiałów analogowych, a także materiałów od początku tworzonych w formie cyfrowej,

- cyfryzacja materiałów analogowych jest skomplikowanym, kosztownym i czasochłonnym procesem, a zatem wymaga ustanowienia priorytetów ze szczególnym uwzględnieniem wartości materiału i ryzyka pogorszenia jakości,

- ramy prawne w zakresie prawa własności intelektualnej i ich wdrażanie w ramach umów powinny zapewnić wystarczającą pewność prawa tak, by instytucje dziedzictwa filmowego mogły prowadzić swoje działania w interesie publicznym, zwłaszcza ochronę i konserwację gromadzonych dzieł, jak również, w stosownych przypadkach, udzielały dostępu do tych dzieł do celów kulturowych i edukacyjnych,

- konieczne jest, by zwiększyć świadomość decydentów politycznych, zainteresowanych stron i ogólnie obywateli co do zasadniczych potrzeb w zakresie gromadzenia, konserwacji i ochrony dziedzictwa filmowego, w tym materiałów cyfrowych,

- konieczna jest poprawa edukacji w dziedzinie mediów i szkolenia zawodowego wraz z rozwojem stosowania nowych technologii w instytucjach zajmujących się dziedzictwem filmowym,

⁽¹⁾ Dz.U. L 323 z 9.12.2005, s. 57.⁽²⁾ COM(2010) 245 wersja ostateczna.

- mimo procesu cyfryzacji dziedzictwa filmowego wciąż podstawowe znaczenie ma ochrona pierwotnych nośników. W tym kontekście Rada uznaje także znaczenie laboratoriów mogących konserwować i kopiować materiał analogowy,
- materiały związane z filmem są cennym elementem dziedzictwa filmowego;

5. PODKREŚLA:

- swoje zaangażowanie na rzecz aktywnego popierania instytucji zajmujących się dziedzictwem filmowym we wszystkich ich zadaniach, w szczególności w kontekście ewolucji w kierunku środowiska cyfrowego,
- uzupełniającą rolę, jaką partnerstwa publiczno-prywatne mogą odgrywać w realizacji zadań tych instytucji, w szczególności w promowaniu – do celów kulturalnych i edukacyjnych – szerokiego publicznego dostępu do gromadzonych dzieł przy pełnym przestrzeganiu praw własności intelektualnej;

6. Z ZAINTERESOWANIEM PRZYJMUJE:

- pierwsze ⁽¹⁾ i drugie ⁽²⁾ sprawozdanie Komisji na temat wdrażania zalecenia w sprawie dziedzictwa filmowego,
- umowę ramową zawartą pomiędzy Międzynarodową Federacją Zrzeszeń Producentów Filmowych (FIAPF) a Stowarzyszeniem Europejskich Filmotek (ACE – *Association des Cinémathèques Européennes*) w sprawie dobrowolnego deponowania filmów w archiwach ⁽³⁾,
- zamiar Komisji, by zaproponować do 2010 roku dyrektywę w sprawie dzieł osieroconych, zgodnie z zapowiedzią w komunikacie „Priorytetem Europy – cyfryzacja”;

7. WZYWA PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE, ABY:

- dostosowały istniejące instrumenty ustanawiające obowiązkowe – w myśl prawa lub na zasadzie umowy – deponowanie dzieł filmowych będących częścią ich dziedzictwa audiowizualnego, biorąc pod uwagę przejście do produkcji i dystrybucji cyfrowej, oraz zagwarantowały prawidłowe stosowanie tych instrumentów,
- promowały dobrowolne deponowanie filmów i stosowanie umowy ramowej zawartej między Międzynarodową Federacją Zrzeszeń Producentów Filmowych (FIAPF) a Stowarzyszeniem Europejskich Filmotek (ACE) w sprawie dobrowolnego deponowania filmów w archiwach,
- podczas opracowywania polityk kulturalnych uwzględniały dziedzictwo filmowe,
- dopilnowały, by ochrona dziedzictwa filmowego była uwzględniana w ich krajowej lub regionalnej polityce filmowej, w szczególności z myślą o tym, by:

a) ustanowić długoterminową strategię w sprawie swojego krajowego dziedzictwa filmowego, tak na nośnikach analogowych, jak i cyfrowych;

b) podczas wdrażania polityk promujących przejście do kina cyfrowego uwzględniły instytucje zajmujące się dziedzictwem filmowym i kina prezentujące filmy tworzące dziedzictwo;

c) dopilnowały, by filmy, które powstały z udziałem funduszy krajowych lub regionalnych były deponowane w instytucjach zajmujących się ochroną dziedzictwa filmowego, i zachęcały do deponowania wszystkich pokrewnych materiałów, jeżeli będzie to wykonalne;

d) dopilnowały, aby przestrzegając praw własności intelektualnej, bez uszczerbku dla właściwego wynagrodzenia dla posiadaczy praw i bez ingerencji w normalne korzystanie z filmu, instytucje zajmujące się dziedzictwem filmowym mogły korzystać z odpowiednich praw dotyczących ochrony i wykorzystania do celów kulturalnych, a nie komercyjnych, filmów finansowanych przez fundusze krajowe i regionalne oraz pokrewnych materiałów, oraz aby mogły one na przykład:

— organizować publiczne pokazy w swoich siedzibach, lub

— powielać filmy na wszelkich nośnikach do celów ochrony, lub

— poddawać materiał konserwacji, lub

— wykorzystywać materiały podczas wystaw, lub

— organizować dostęp do materiałów naukowcom poprzez bezpieczne połączenie internetowe, lub

— wykorzystywać cyfrowe fragmenty materiałów do celów edukacyjnych, lub

— udostępniać fragmenty lub nawet cały materiał poprzez publiczne platformy dostępu online do treści kulturalnych, takich jak Europeana ⁽⁴⁾ i jej projekty partnerskie lub strony internetowe krajowych instytucji kulturalnych,

— przestrzegając praw własności intelektualnej, ułatwiać upowszechnianie i promowanie dziedzictwa filmowego poprzez, między innymi:

a) wymianę materiałów między instytucjami odpowiedzialnymi za ochronę dziedzictwa filmowego;

b) dodawanie napisów do filmów w jak największej liczbie języków europejskich,

— zdynamizowały wysiłki na rzecz cyfryzacji dziedzictwa filmowego i zwiększały jego dostępność, w szczególności poprzez Europeanę, zgodnie z zasadami Europejskiej agendy cyfrowej,

⁽¹⁾ SEC(2008) 2373.

⁽²⁾ SEC(2010) 853.

⁽³⁾ <http://acefilm.de/98.html>

⁽⁴⁾ <http://www.europeana.eu>

— dokładały starań na rzecz rozwijania edukacji i szkoleń zawodowych w obszarze archiwów filmowych, na przykład poprzez włączanie kursów tematycznych w systemy edukacyjne i szkoleniowe oraz poprzez zwiększenie tymczasowych wymian profesjonalistów między instytucjami zajmującymi się dziedzictwem filmowym do celów doskonalenia zawodowego,

— ustaliły polityki długoterminowej ochrony cyfrowych kopii materiałów analogowych lub materiałów od początku tworzonych w formie cyfrowej, zgodnie z zaleceniem Komisji z dnia 24 sierpnia 2006 r. w sprawie digitalizacji i udostępnienia w Internecie dorobku kulturowego oraz w sprawie ochrony zasobów cyfrowych⁽¹⁾ oraz z konkluzjami Rady z dnia 13 listopada 2006 r.⁽²⁾, które się do niego odnoszą,

— kontynuowały współpracę i wymianę dobrych praktyk w tej dziedzinie;

8. ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

— dalej analizowała sposoby zagwarantowania wystarczającej pewności prawa, jeżeli chodzi o prawa własności intelektualnej w odniesieniu do instytucji zajmujących się ochroną dziedzictwa filmowego, tak aby ułatwić wykonywanie ich misji w interesie publicznym,

— kontynuowała wymianę doświadczeń i dobrych praktyk w grupie ekspertów do spraw kina stworzonej przez Komisję⁽³⁾ oraz by sporządzała dla Rady sprawozdania z czynionych postępów,

— nadal udzielała wsparcia na rzecz badań w zakresie długoterminowej ochrony materiałów cyfrowych i dostępności do tych materiałów w wielojęzycznym kontekście, zwłaszcza jeżeli chodzi o przetrwanie nośników cyfrowych i formatów danych,

— w kontekście prowadzonych prac w zakresie dzieł osieroconych przeanalizowała problemy związane z sektorem audiowizualnym;

9. WZYWA PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE I KOMISJĘ, ABY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI:

— promowały stosowanie standardów europejskich w zakresie interoperacyjności filmowych baz danych⁽⁴⁾ i w razie potrzeby ustaliły wspólne standardy dotyczące deponowania plików cyfrowych w instytucjach zajmujących się dziedzictwem filmowym,

— przeanalizowały szczegółowo wyzwania i możliwości związane z erą cyfrową dla instytucji zajmujących się ochroną dziedzictwa filmowego,

— wspierały działania podejmowane przez te instytucje w związku z tymi wyzwaniami i możliwościami, w szczególności w zakresie szerszego udostępniania ich zbiorów dzięki nowym technologiom.

⁽¹⁾ Dz.U. L 236 z 31.8.2006, s. 28.

⁽²⁾ Dz.U. C 297 z 7.12.2006, s. 1.

⁽³⁾ http://ec.europa.eu/avpolicy/reg/cinema/experts/index_fr.htm

⁽⁴⁾ Normy europejskie EN 15744:2009 „Identyfikacja filmu – Minimalny zestaw metadanych dla prac kinematograficznych” i EN 15907 „Identyfikacja filmu – Środki poprawy interoperacyjności metadanych – Zbiory i struktury elementów”.

ZAŁĄCZNIK

Kontekst polityczny

- Rezolucja Rady z dnia 26 czerwca 2000 r. w sprawie zachowania i podniesienia wartości dziedzictwa kina europejskiego ⁽¹⁾.
- Komunikat Komisji z dnia 26 września 2001 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych dotyczących utworów kinematograficznych oraz innych utworów audiowizualnych ⁽²⁾.
- Konwencja Rady Europy z dnia 8 listopada 2001 r. w sprawie ochrony dziedzictwa audiowizualnego ⁽³⁾.
- Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lipca 2002 r. w sprawie komunikatu Komisji w sprawie niektórych aspektów prawnych dotyczących utworów kinematograficznych oraz innych utworów audiowizualnych ⁽⁴⁾.
- Rezolucja Rady z dnia 24 listopada 2003 r. w sprawie deponowania utworów kinematograficznych w Unii Europejskiej ⁽⁵⁾.
- Zalecenie Komisji z dnia 24 sierpnia 2006 r. w sprawie digitalizacji i udostępnienia w Internecie dorobku kulturowego oraz w sprawie ochrony zasobów cyfrowych ⁽⁶⁾.
- Konkluzje Rady z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie digitalizacji i udostępniania w Internecie dorobku kulturowego oraz w sprawie ochrony zasobów cyfrowych ⁽⁷⁾.
- Zalecenie Komitetu Ministrów Rady Europy z dnia 23 września 2009 r. dla państw członkowskich w sprawie krajowych polityk kinematograficznych i różnorodności kulturowej ⁽⁸⁾.
- Konkluzje Rady z dnia 10 maja 2010 r. pt. „Europeana: kolejne kroki” ⁽⁹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 193 z 11.7.2000, s. 1.

⁽²⁾ COM(2001) 534 wersja ostateczna.

⁽³⁾ <http://conventions.coe.int/Treaty/FR/Treaties/Html/183.htm>

⁽⁴⁾ Dz.U. C 271E z 15.11.2003, s. 176.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 295 z 5.12.2003, s. 5.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 236 z 31.8.2006, s. 28.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 297 z 7.12.2006, s. 1.

⁽⁸⁾ CM/Rec(2009) 73.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 137 z 27.5.2010, s. 19.

Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie priorytetów ściślejszej europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego w latach 2011–2020

(2010/C 324/02)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ I PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH ZEBRANI W RADZIE,

ŚWIADOMI, ŻE:

1. W dniu 12 listopada 2002 r. Rada zatwierdziła rezolucję w sprawie promowania ściślejszej europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego ⁽¹⁾, na której to rezolucji oparli się później ministrowie odpowiedzialni za kształcenie i szkolenie zawodowe w państwach członkowskich UE, krajach EFTA/EOG i krajach kandydujących, Komisja oraz europejscy partnerzy społeczni, przyjmując na posiedzeniu w Kopenhadze w dniach 29–30 listopada 2002 r. deklarację pomyślaną jako strategia poprawy wyników, jakości i atrakcyjności kształcenia i szkolenia zawodowego (zwana „procesem kopenhaskim”).
2. W zaleceniu Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie ⁽²⁾ doradzono państwom członkowskim, by w ramach krajowych strategii uczenia się przez całe życie starały się umożliwić wszystkim nabycie kompetencji kluczowych, dzięki czemu wszyscy młodzi ludzie mieliby szansę rozwinąć te kompetencje do poziomu, który wystarczy do dalszej nauki i życia zawodowego.
3. W rezolucji Rady z dnia 15 listopada 2007 r. pt. „Nowe umiejętności w nowych miejscach pracy” ⁽³⁾ zwrócono uwagę, że należy niezwłocznie zacząć prognozować, jakie umiejętności będą potrzebne ludziom w przyszłości w nowych miejscach pracy w społeczeństwie opartym na wiedzy, i wprowadzić w życie środki służące dopasowaniu wiedzy, umiejętności i kompetencji do potrzeb gospodarki oraz zapobieganiu potencjalnym niedoborom wykwalifikowanej kadry.
4. W konkluzjach Rady z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie uczenia się dorosłych ⁽⁴⁾ uznano, że uczenie się dorosłych może odegrać kluczową rolę w realizacji celów strategii lizbońskiej, ponieważ sprzyja spójności społecznej, zapewnia obywatelom umiejętności potrzebne do znajdowania nowych miejsc pracy oraz pomaga Europie lepiej reagować na wyzwania globalizacji; zwrócono się także do państw członkowskich o podjęcie konkretnych działań związanych z uczeniem się dorosłych.
5. W konkluzjach Rady z dnia 21 listopada 2008 r. w sprawie mobilności młodzieży ⁽⁵⁾ zwrócono się do państw członkowskich, by umożliwiły wszystkim młodym ludziom odbywającym kształcenie i szkolenie zawodowe wzięcie udziału w programach mobilności oraz by poszerzyły ofertę mobilności w kontekście kształcenia i szkolenia zawodowego.
6. W rezolucji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 21 listopada 2008 r. w sprawie lepszego uwzględniania doradnictwa przez całe życie w strategiach uczenia się przez całe życie ⁽⁶⁾ podkreślono, że należy pomagać obywatelom w rozpoznawaniu posiadanych umiejętności i w wyznaczaniu sobie celów edukacyjnych niezbędnych do poszerzenia szans zawodowych.
7. W konkluzjach Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie zacieśniania partnerstw między instytucjami edukacyjnymi i szkoleniowymi a partnerami społecznymi, zwłaszcza pracodawcami, w kontekście procesu uczenia się przez całe życie ⁽⁷⁾ zachęcono państwa członkowskie do aktywnego promowania takich partnerstw.
8. W konkluzjach Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia (ET 2020) ⁽⁸⁾ ustanowiono współpracę na okres do roku 2020, obejmując ją całość systemów kształcenia i szkolenia i umieszczając ją w kontekście uczenia się przez całe życie.
9. W konkluzjach z dnia 25–26 marca 2010 r. i 17 czerwca 2010 r. ⁽⁹⁾ Rada Europejska ustanowiła – w kontekście strategii „Europa 2020” – dwa podstawowe cele związane z kształceniem i szkoleniem. Zwróciła się także do Komisji o wskazanie, jakie działania należy podjąć na szczeblu UE w celu zrealizowania tej strategii – zwłaszcza za pomocą konkretnych projektów przewodnich.
10. W konkluzjach Rady z dnia 11 maja 2010 r. w sprawie kompetencji pomagających uczyć się przez całe życie i sprzyjających nowym umiejętnościom w nowych miejscach pracy ⁽¹⁰⁾ zaapelowano do państw członkowskich, by postarały się bardziej wspierać nabywanie, uaktualnianie i rozwijanie wszelkich kompetencji w ramach kształcenia i szkolenia zawodowego oraz by wspierały kształcenie, szkolenie i doskonalenie zawodowe nauczycieli i szkoleniowców zaangażowanych w ten rodzaj edukacji, umożliwiając im tym samym m.in. podejmowanie nowych zadań wynikających z podejścia opartego na kompetencjach.

⁽¹⁾ Dz.U. C 13 z 18.1.2003, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10.

⁽³⁾ Dz.U. C 290 z 4.12.2007, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 140 z 6.6.2008, s. 10.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 320 z 16.12.2008, s. 6.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 319 z 13.12.2008, s. 4.

⁽⁷⁾ Dok. 9876/09.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.

⁽⁹⁾ Odpowiednio: dok. EUCO 7/1/10 REV 1 i EUCO 13/1/10 REV 1.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 135 z 26.5.2010, s. 2.

11. W konkluzjach Rady z dnia 10–11 maja 2010 r. w sprawie społecznego wymiaru kształcenia i szkolenia ⁽¹¹⁾ zwrócono się do państw członkowskich, by bardziej zadbały o możliwość nabywania kompetencji kluczowych w ramach ścieżek i programów zawodowych i lepiej odpowiadały na potrzeby osób uczących się ze środowisk defaworyzowanych,

PODKREŚLAJĄ, ŻE:

1. Zarówno kształcenie i szkolenie zawodowe (I-VET), jak i doskonalenie zawodowe (C-VET) służą dwójakemu celowi: mają zwiększać zatrudnialność i wzrost gospodarczy oraz reagować na szeroko pojęte wyzwania społeczne, zwłaszcza przyczyniać się do spójności społecznej. Powinny oferować młodzieży oraz dorosłym atrakcyjne i ambitne możliwości kariery zawodowej i powinny być równie atrakcyjne dla kobiet jak mężczyźni, dla osób o dużym potencjale oraz dla tych, którym z różnych powodów grozi wykluczenie z rynku pracy.
2. Europejski rynek pracy stanie w przyszłości równocześnie przed problemem starzenia się ludności oraz zmniejszania się liczby młodych ludzi, którzy rozpoczynają podstawowe kształcenie i szkolenie, i tych, którzy wchodzi na rynek pracy. Będzie musiał także sprostać wyzwaniom wynikającym z nieustannego rozwoju technologicznego i ze zmieniających się wymogów gospodarczych. W efekcie dorośli – zwłaszcza starsi wiekiem – będą coraz częściej zmuszeni uaktualniać i poszerzać posiadane umiejętności i kompetencje drogą doskonalenia zawodowego.
3. Obecne pogorszenie koniunktury gospodarczej może poważnie wpłynąć na inwestycje w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego. W obliczu ograniczeń budżetowych, aby zapewnić trwałe finansowanie kształcenia i szkolenia zawodowego oraz zagwarantować skuteczny przydział i sprawiedliwą dystrybucję środków, potrzebne są nowatorskie rozwiązania.
4. Niedopasowanie umiejętności do popytu na nie może być przeszkodą dla produktywności, wzrostu i konkurencyjności. Należy prognozować zapotrzebowanie na umiejętności oraz ich potencjalne braki na wszystkich szczeblach kwalifikacji, a wyniki takich prognoz uwzględniać w polityce i praktyce, by zwiększyć adekwatność kształcenia i szkolenia zawodowego względem potrzeb gospodarczych, indywidualnych i społecznych.
5. Nadawanie formy kształceniu i szkoleniu zawodowemu jest wspólnym zadaniem rządów krajowych, partnerów społecznych, pracodawców i innych odpowiednich stron, np. organizacji sektorowych, organizatorów kształcenia i szkolenia zawodowego, nauczycieli, szkoleniowców oraz osób uczących się: ściślejsza współpraca leży w ich wspólnym interesie.
6. W polityce europejskiej i politykach krajowych należy zdecydowanie uwzględnić fakt, że w społeczeństwie

opartym na wiedzy kompetencje i umiejętności zawodowe są równie ważne co kompetencje i umiejętności akademickie.

7. Z uwagi na rolę, jaką kształcenie i szkolenie zawodowe odgrywa w europejskim społeczeństwie i europejskich gospodarkach, należy utrzymać wysoki poziom w tej dziedzinie oraz wciąż go podnosić. Od światowej klasy kształcenia i szkolenia zawodowego w ogromnej mierze zależy, czy Europa zachowa pozycję największego światowego eksportera wyrobów przemysłowych. Wysoce efektywny sektor kształcenia i szkolenia zawodowego jest bardzo ważny także dla zachowania europejskiego modelu społecznego,

UZNAJĄ, ŻE:

Proces kopenhaski w zasadniczy sposób pomógł wyeksponować znaczenie kształcenia i szkolenia zawodowego zarówno na szczeblu europejskim, jak i krajowym ⁽¹²⁾. Współpraca podjęta w ramach tego procesu doprowadziła do uzgodnienia wspólnych europejskich celów, do dyskusji o krajowych modelach i inicjatywach, a także do wymiany sprawdzonych rozwiązań na szczeblu europejskim. Wagę kształcenia i szkolenia zawodowego jeszcze bardziej uwydatnia obecny kryzys gospodarczy. Wzrastającej świadomości nie zawsze jednak towarzyszą dodatkowe zasoby i środki.

Europejska współpraca w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego przyniosła wiele istotnych zmian w politykach krajowych i doprowadziła do stworzenia ważnych europejskich instrumentów służących zwiększaniu przejrzystości, uznawaniu kwalifikacji i kompetencji oraz zapewnianiu jakości: Europassu ⁽¹³⁾, europejskich ram kwalifikacji (EQF) ⁽¹⁴⁾, europejskiego systemu transferu osiągnięć w kształceniu i szkoleniu zawodowym (ECVET) ⁽¹⁵⁾, a także europejskich ram odniesienia na rzecz zapewniania jakości w kształceniu i szkoleniu zawodowym (EQAVET) ⁽¹⁶⁾.

Europejskie ramy kwalifikacji na rzecz uczenia się przez całe życie wspierają i promują wprowadzanie całościowych krajowych ram kwalifikacji – obejmujących kształcenie ogólne, kształcenie i szkolenie zawodowe oraz szkolnictwo wyższe i nakierowanych na efekty uczenia się. Ponieważ zmieniała się perspektywa: proces uczenia się ma być zorientowany nie na nakłady, ale na efekty uczenia się, takie ramy dają szansę uczyć się przez całe życie i pomagają lepiej odpowiadać na potrzeby rynku pracy. W większości krajów coraz wyraźniej widać – w polityce i praktyce – przesunięcie akcentu z nakładów na efekty.

Państwa członkowskie coraz częściej przekonują się, że narzędzia europejskie mogą sprzyjać przejrzystości, przenikalności, elastyczności i inkluzywności krajowych systemów kwalifikacji. Jednak nie wszystkie dostępne narzędzia europejskie są obecnie w pełni wykorzystywane. Choć wyłania się już europejski obszar kształcenia i szkolenia, nie osiągnięto jeszcze pierwotnego celu, którym było usunięcie barier utrudniających mobilność. Mobilność edukacyjną w kształceniu i szkoleniu zawodowym należy ciągle zwiększać.

⁽¹²⁾ Zob. sprawozdanie z postępów prac za 2010 r. (Cedefop i Europejska Fundacja Kształcenia).

⁽¹³⁾ Decyzja nr 2241/2004/WE (Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 6).

⁽¹⁴⁾ Zob. Dz.U. C 111 z 6.5.2008, s. 1.

⁽¹⁵⁾ Zob. Dz.U. C 155 z 8.7.2009, s. 11.

⁽¹⁶⁾ Zob. Dz.U. C 155 z 8.7.2009, s. 1.

⁽¹¹⁾ Zob. przypis 10.

Proces kopenhaski poszerzył rolę kształcenia i szkolenia zawodowego w ramach strategii lizbońskiej (2000–2010), podobnie więc niniejsze konkluzje powinny pomóc zrealizować priorytety nowej strategii „Europa 2020” na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego oraz związanych z nią projektów przewodnich. Kształcenie i szkolenie zawodowe powinno także odegrać przypadającą mu rolę w realizacji dwóch podstawowych celów z dziedziny edukacji, które należy osiągnąć do 2020 roku: w zwiększeniu do co najmniej 40 % odsetka osób w wieku 30–34 lata posiadających wykształcenie wyższe lub równoważne oraz w zmniejszeniu do poniżej 10 % odsetka osób przedwcześnie kończących naukę.

Cele w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego powinny być również spójne z ogólnymi celami i priorytetami strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia (ET 2020). Europejska współpraca podejmowana w ramach procesu kopenhaskiego powinna przyczynić się do powstawania europejskiego obszaru kształcenia i szkolenia, w którym kwalifikacje zdobyte w jednym kraju europejskim są uznawane w pozostałych, dzięki czemu stymuluje się mobilność młodzieży i dorosłych. Z jednej strony różnorodność europejskich systemów kształcenia i szkolenia zawodowego jest atutem, który pozwala uczyć się od siebie nawzajem. Z drugiej – potrzebne są przejrzystość i wspólne podejście do zapewniania jakości, by tak różnorodne systemy były dla siebie nawzajem wiarygodne,

ZGADZAJĄ SIĘ, ŻE:

Współpracy prowadzonej w ramach procesu kopenhaskiego należy nadać nowy impuls. Ponieważ proces ten jest integralną częścią strategicznych ram współpracy ET 2020, cele w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego powinny być zgodne z celami ogólnymi wyznaczonymi w tych ramach. Ponadto weryfikując proces kopenhaski, należy wziąć pod uwagę dotychczasowe doświadczenia oraz nowe wyzwania, a także ewoluujący kontekst polityczny dekady 2011–2020, zwłaszcza strategię „Europa 2020”.

Z pełnym poszanowaniem zasady pomocniczości uprasza się zatem państwa członkowskie, by rozważyły możliwość przyjęcia następujących elementów:

- I. Ogólnej wizji kształcenia i szkolenia zawodowego w roku 2020;
- II. Celów strategicznych na lata 2011–2020 wraz z kilkoma pomocniczymi celami przekrojowymi;
- III. Zasad zarządzania procesem kopenhaskim i przejmowania za niego odpowiedzialności;
- IV. Krótkoterminowych celów na pierwsze cztery lata (2011–2014),

szczegółowo opisanych w częściach I–IV.

I. OGÓLNA WIZJA KSZTAŁCENIA I SZKOLENIA ZAWODOWEGO W ROKU 2020

Do roku 2020 europejskie systemy kształcenia i szkolenia zawodowego powinny stać się bardziej atrakcyjne, adekwatne, sprzyjające karierze zawodowej, nowatorskie, dostępne i elastyczne niż w roku 2010 i powinny służyć wybitnym osiągnięciom i równości w procesie uczenia się przez całe życie, oferując:

- atrakcyjne i inkluzywne kształcenie, szkolenie i doskonalenie zawodowe, wysoko wykwalifikowaną kadrę nauczycielską i szkoleniową, nowatorskie metody nauki, infrastrukturę i udogodnienia o dobrej jakości, dużą adekwatność względem rynku pracy, a także ścieżki dalszego kształcenia i szkolenia,
- wysokiej jakości kształcenie i szkolenie zawodowe (I-VET), które uczący się, rodzice i społeczeństwo mogliby postrzegać jako atrakcyjną, równie wartościową co kształcenie ogólne alternatywę edukacyjną. Kształcenie i szkolenie zawodowe (I-VET) powinno wyposażać uczących się zarówno w kompetencje kluczowe, jak i w konkretne umiejętności zawodowe,
- pracownikom, pracodawcom, niezależnym przedsiębiorcom oraz bezrobotnym łatwo dostępne, sprzyjające karierze zawodowej doskonalenie zawodowe, pomagające zarówno rozwijać kompetencje, jak i zmieniać ścieżkę zawodową,
- elastyczność systemową, stosując podejście oparte na efektach uczenia się, sprzyjając elastycznym ścieżkom nauki, umożliwiając przemieszczanie się w ramach różnych podsystemów kształcenia i szkolenia (edukacja szkolna, kształcenie i szkolenie zawodowe, szkolnictwo wyższe, edukacja dorosłych), a także dbając o walidację uczenia się pozaformalnego i nieformalnego, w tym kompetencji nabytych w miejscu pracy,
- europejski obszar kształcenia i szkolenia, cechujący się przejrzystymi systemami kwalifikacji pozwalającymi na transfer i akumulację efektów uczenia się, na uznawanie kwalifikacji i kompetencji oraz na zwiększanie mobilności transnarodowej,
- osobom odbywającym kształcenie i szkolenie zawodowe i osobom za tę edukację odpowiedzialnym znacznie większe możliwości mobilności transnarodowej,
- łatwo dostępne przez całe życie, dobre jakościowo usługi informacyjne i doradcze, tworzące spójną sieć i pozwalające obywatelom UE podejmować rozsądne decyzje i kierować swoją nauką i życiem zawodowym, także wbrew tradycyjnym ścieżkom wybieranym przez daną pleć.

II. STRATEGICZNE CELE NA LATA 2011–2020

1. Poprawa jakości i skuteczności kształcenia i szkolenia zawodowego – podnoszenie jego atrakcyjności i adekwatności ⁽¹⁷⁾

Kształcenie i szkolenie zawodowe powinno się cechować dużą adekwatnością względem rynku pracy i rozwoju kariery zawodowej. Aby zwiększyć atrakcyjność tego kształcenia i szkolenia, państwa członkowskie powinny realizować następujące cele i działania:

1.1. Uczynić z kształcenia i szkolenia zawodowego (I-VET) atrakcyjną opcję edukacyjną

- a) podnieść jakość kształcenia i szkolenia zawodowego (I-VET) (zob. także pkt 1.2), zwiększając kwalifikacje i kompetencje nauczycieli, szkoleniowców i kadry kierowniczej szkół, wprowadzając elastyczne ścieżki łączące wszystkie szczeble edukacji, a także propagując wiedzę o możliwościach, jakie daje kształcenie i szkolenie zawodowe. Ma to szczególne znaczenie w tych państwach członkowskich, w których kształcenie i szkolenie zawodowe bywa niedoceniane;
- b) zachęcać do działań praktycznych oraz do zapewniania dobrych jakościowo informacji i porad, które pozwalałyby młodszemu uczniom realizującym obowiązek szkolny i ich rodzicom zapoznać się z różnymi branżami i możliwościami kariery zawodowej;
- c) dopilnować, by w programach kształcenia i szkolenia zawodowego (I-VET) znalazły się kompetencje kluczowe, i opracować odpowiednie sposoby ich oceniania;
- d) organizować w ramach kształcenia i szkolenia zawodowego (I-VET) zajęcia dydaktyczne, które sprzyjałyby rozwijaniu umiejętności kierowania karierą zawodową;
- e) dać osobom obywającym kształcenie i szkolenie zawodowe (I-VET) dostęp do odpowiedniego, nowoczesnego sprzętu technicznego, materiałów dydaktycznych i infrastruktury. Organizatorzy kształcenia i szkolenia zawodowego powinni rozważyć dzielenie się kosztami i sprzętem lub służącą temu współpracę z przedsiębiorstwami. Należy także promować uczenie się poprzez praktykę w miejscu pracy w przedsiębiorstwach, które dysponują stosowną infrastrukturą;
- f) śledzić – za pomocą krajowych systemów monitorowania – przechodzenie absolwentów kształcenia i szkolenia zawodowego na rynek pracy lub podejmowanie przez nich dalszego kształcenia i szkolenia.

1.2. Dbać o wybitny poziom, jakość i adekwatność kształcenia, szkolenia i doskonalenia zawodowego

1.2.1. Zapewnianie jakości

- a) Atrakcyjność kształcenia i szkolenia zawodowego zależy w pierwszym rzędzie od jego wysokiej jakości. Aby jakość ta rosła, zwiększały się przejrzystość i wiarygodność, poszerzała mobilność pracowników

i osób uczących się, a uczenie się przez całe życie było coraz powszechniejsze, państwa członkowskie powinny – zgodnie z zaleceniem EQAVET – stworzyć ramy zapewniania jakości.

- b) Do końca 2015 roku państwa członkowskie powinny ustanowić na szczeblu krajowym wspólne ramy zapewniania jakości, które obejmowałyby organizatorów kształcenia i szkolenia zawodowego i które miałyby zastosowanie także do afiliowanego uczenia się w miejscu pracy oraz były kompatybilne z ramami EQAVET.

1.2.2. Kwalifikacje nauczycieli, szkoleniowców i innych osób zawodowo zajmujących się kształceniem i szkoleniem zawodowym

- a) Państwa członkowskie powinny ulepszyć kształcenie i doskonalenie nauczycieli, szkoleniowców, mentorów i doradców, tworząc elastyczną ofertę szkoleniową i dokonując odpowiednich inwestycji. Cel ten staje się naglący w obliczu starzenia się europejskich nauczycieli i szkoleniowców, zmian na rynkach pracy i w środowisku pracy oraz potrzeby przyciągania do zawodu osób jak najlepiej się do niego nadających. Należy zachęcać do organizowania staży dla nauczycieli i szkoleniowców w przedsiębiorstwach.
- b) Państwa członkowskie powinny wspólnie poszukiwać najlepszych rozwiązań i ustalić podstawowe zasady w odniesieniu do zmieniających się kompetencji i profili nauczycieli i szkoleniowców zajmujących się kształceniem i szkoleniem zawodowym. Można tego dokonać przy wsparciu ze strony Komisji Europejskiej i Cedefop, we współpracy z jego siecią nauczycieli i szkoleniowców odpowiedzialnych za kształcenie i szkolenie zawodowe.

1.2.3. Adekwatność względem rynku pracy

Należy zwiększyć adekwatność zarówno kształcenia i szkolenia zawodowego, jak i doskonalenia zawodowego (I-VET i C-VET) względem rynku pracy oraz szanse absolwentów na tym rynku, a w tym celu zastosować różne środki:

- a) władze państw członkowskich – szczebla krajowego, regionalnego lub lokalnego – powinny stwarzać okazje do ściślejszej współpracy szkół z przedsiębiorstwami, po to by z jednej strony nauczyciele mogli poszerzać swoją wiedzę o sposobach działania w miejscu pracy, a z drugiej – szkoleniowcy mogli zyskiwać ogólne umiejętności i kompetencje pedagogiczne;
- b) państwa członkowskie powinny zachęcać partnerów społecznych, przedsiębiorstwa, organizatorów kształcenia i szkolenia, służby zatrudnienia, organy publiczne, organizacje badawcze oraz inne stosowne strony do nawiązywania partnerstw, tak by można było skuteczniej przekazywać informacje o potrzebach rynku pracy oraz lepiej potrzeby te zaspokajać, rozwijając wiedzę, umiejętności i kompetencje. Pracodawcy i partnerzy społeczni powinni starać się jasno zdefiniować, jakich kompetencji i kwalifikacji będą potrzebować w krótszym i dłuższym okresie – zarówno w konkretnych sektorach, jak i przekrojowo. Należy kontynuować wypracowywanie

⁽¹⁷⁾ Cel analogiczny do drugiego strategicznego celu przewidzianego w ramach współpracy ET 2020.

wspólnego języka⁽¹⁸⁾, który połączy świat kształcenia i szkolenia ze światem pracy i który będzie spójny z innymi instrumentami UE, np. z EQF;

- c) programy kształcenia i szkolenia zawodowego powinny być bardziej zorientowane na efekty i lepiej odpowiadać na potrzeby rynku pracy. Cel ten należy uwzględnić w modelach współpracy z przedsiębiorstwami lub organizacjami branżowymi; w modelach tych należy przewidzieć także dostarczanie instytucjom kształcenia i szkolenia zawodowego informacji zarówno o szansach absolwentów na zatrudnienie, jak i o wskaźniku ich zatrudnienia;
- d) państwa członkowskie (a zwłaszcza organizatorzy kształcenia i szkolenia zawodowego) powinny korzystać z informacji od służb poradnictwa zawodowego o podejmowaniu pracy lub dalszej nauki przez absolwentów i na podstawie tych informacji podnosić jakość i adekwatność kształcenia i szkolenia zawodowego;
- e) uczenie się poprzez praktykę w miejscu pracy, możliwe dzięki partnerstwu z przedsiębiorstwami i organizacjami nienastawionymi na zysk, powinno stać się elementem każdego programu kształcenia i szkolenia zawodowego (I-VET);
- f) państwa członkowskie powinny wspierać rozwój szkoleń mających charakter przyuczania do zawodu i lepiej o tym informować.

2. Realizacja koncepcji uczenia się przez całe życie i mobilności⁽¹⁹⁾

2.1. Tworzenie elastycznego dostępu do szkoleń i kwalifikacji

2.1.1. W odniesieniu do doskonalenia zawodowego

Aby kształcenie i szkolenie zawodowe mogło bardziej sprzyjać osiągnięciu do roku 2020 poziomu odniesienia, którym jest 15-procentowy wskaźnik dorosłych uczestniczących w kształceniu i szkoleniu, państwa członkowskie powinny:

- a) aktywnie zachęcać obywateli do uczestnictwa w doskonaleniu zawodowym, a jego organizatorów do większego zaangażowania w nie, ze szczególnym uwzględnieniem osób stojących w obliczu zmiany stanu na rynku pracy (np. pracowników zagrożonych czy osób bezrobotnych) oraz grup defaworyzowanych;
- b) stworzyć stosowne ramy, które zachęcą przedsiębiorstwa do dalszego inwestowania w rozwój zasobów ludzkich i w doskonalenie zawodowe;

- c) zachęcać do elastyczności w organizacji szkoleń (np. uczenie się drogą elektroniczną, kursy wieczorowe, szkolenia w godzinach pracy itp.), po to by promować dostęp do szkoleń w różnych sytuacjach życiowych i dostosowywać się do różnych potrzeb. Doskonalenie powinno obejmować wszystkie sposoby nauki, w tym także szkolenia wewnątrz-zakładowe i uczenie się poprzez praktykę w miejscu pracy, i powinno być równie dostępne dla kobiet jak dla mężczyzn;
- d) zachęcać instytucje szkoleniowe i pracodawców do współpracy, zwłaszcza w szkoleniu licznych nisko wykwalifikowanych pracowników, którzy dysponują najwyższym wykształceniem średnim I stopnia i którzy skorzystaliby z podejścia włączającego podstawowe umiejętności do kształcenia i szkolenia zawodowego;
- e) nie później niż do roku 2015 przystąpić do tworzenia krajowych procedur uznawania i walidacji efektów uczenia się pozaformalnego i nieformalnego, uzupełnionych w stosownym przypadku krajowymi ramami kwalifikacji. Procedury te powinny skupiać się na wiedzy, umiejętnościach i kompetencjach, niezależnie od kontekstu, w jakim je nabyto (np. szeroko pojęte uczenie się dorosłych, kształcenie i szkolenie zawodowe, doświadczenie zawodowe, a także wolontariat). Należy także szerzej uwzględniać wiedzę, umiejętności i kompetencje, które nie zawsze prowadzą do uzyskania pełnych formalnych kwalifikacji. W tym kontekście ważne jest ścisłe współdziałanie z innymi obszarami polityki, np. polityką młodzieżową, sportem, kulturą, sprawami społecznymi, zatrudnieniem;
- f) zastosować konkretne środki, by do doskonalenia zawodowego przystępowało więcej osób stojących w obliczu zmiany stanu na rynku pracy oraz więcej grup rzadko w doskonaleniu uczestniczących, np. kobiety, pracownicy nisko wykwalifikowani i pracownicy w starszym wieku. Państwa członkowskie powinny zwłaszcza próbować przez inwestycje zbliżyć odsetek nisko wykwalifikowanych osób w wieku 25–64 lata uczestniczących w procesie uczenia się przez całe życie do średniego odsetka dla tej grupy wiekowej.

2.1.2. W odniesieniu zarówno do kształcenia i szkolenia zawodowego (I-VET), jak i doskonalenia zawodowego

- a) ułatwiać przechodzenie z etapu kształcenia i szkolenia na rynek pracy oraz zmienianie miejsca pracy, oferując zarówno młodzieży, jak i dorosłym zintegrowane usługi poradnictwa (służby zatrudnienia i doradztwa) oraz zapewniając umiejętność kierowania karierą zawodową. Kluczowe jest, by zaangażowani w to usługodawcy mogli łatwo i obiektywnie wymieniać informacje i rozwijać jakość usług poradnictwa;
- b) wprowadzić lub kontynuować w stosownym przypadku policealne/wyższe kształcenie i szkolenie zawodowe (na 5. lub wyższym poziomie EQF) i pomóc w osiągnięciu podstawowego celu UE, tzn. 40-procentowego wskaźnika osób o wykształceniu wyższym lub równorzędnym;

⁽¹⁸⁾ Europejska klasyfikacja umiejętności, kompetencji i zawodów (ESCO).

⁽¹⁹⁾ Cel analogiczny do pierwszego strategicznego celu przewidzianego w ramach współpracy ET 2020.

- c) sprzyjać elastycznym ścieżkom między kształceniem i szkoleniem zawodowym, kształceniem ogólnym a szkolnictwem wyższym i poprzez umacnianie powiązań między nimi zwiększać możliwość przemieszczania się. Aby można było ten cel osiągnąć oraz zwiększać uczestnictwo w procesie uczenia się przez całe życie, państwa członkowskie powinny przyspieszyć tworzenie i wdrażanie całłościowych krajowych ram kwalifikacji opartych na efektach uczenia się;
- d) Komisja i państwa członkowskie powinny działać na rzecz uspoijnienia dwóch europejskich systemów punktów i osiągnięć – ECVET i ECTS.

2.2. *Strategiczne podejście do nadawania kształceniu, szkoleniu i doskonaleniu zawodowemu wymiaru międzynarodowego oraz promowanie mobilności międzynarodowej*

- a) Globalizacja gospodarcza sprawia, że pracodawcy, pracownicy i niezależni przedsiębiorcy rozszerzają działalność poza granice własnego kraju.
Organizatorzy kształcenia i szkolenia zawodowego powinni ich w tym wspierać, nadając nauczającym treściom wymiar międzynarodowy i tworząc międzynarodowe sieci kontaktów z instytucjami partnerskimi.
- b) Państwa członkowskie powinny skłaniać władze lokalne i regionalne oraz organizatorów kształcenia i szkolenia zawodowego – poprzez zachęty, programy finansowania (w tym europejskie fundusze strukturalne) oraz rozpowszechnianie sprawdzonych rozwiązań – do opracowywania strategii współpracy transgranicznej w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego, po to by skłaniać uczących się, nauczycieli, szkoleniowców i innych pracowników tej branży do większej mobilności. Państwa członkowskie powinny promować kształcenie i szkolenie zawodowe, które stwarza możliwość okresowej mobilności zagranicznej, w tym praktyki zawodowej, zachęca do niej, a najlepiej – ją obejmuje.
- c) Aby zachęcać do transnarodowej mobilności, państwa członkowskie powinny systematycznie korzystać z europejskich narzędzi służących zwiększaniu przejrzystości, takich jak EQF, ECVET i Europass, oraz powinny narzędzia te upowszechniać.
- d) Państwa członkowskie powinny w ramach kształcenia i szkolenia zawodowego stwarzać uczącym się i nauczycielom szansę nauki języków obcych oraz oferować szkolenia językowe dostosowane do specyficznych potrzeb tej dziedziny, ze szczególnym uwzględnieniem znaczenia języków obcych dla współpracy transgranicznej w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego oraz dla mobilności międzynarodowej.

3. *Zwiększanie kreatywności, innowacyjności i przedsiębiorczości* ⁽²⁰⁾

Stymulowanie innowacyjności, kreatywności i przedsiębiorczości oraz zachęcanie do korzystania z technologii informacyjno-komunikacyjnych (zarówno w kształceniu i szkoleniu zawodowym (I-VET), jak i doskonaleniu zawodowym)

Kreatywność i innowacyjność w kształceniu i szkoleniu zawodowym oraz korzystanie z nowatorskich metod nauki może

zachęcić osoby uczące się do kontynuowania kształcenia i szkolenia do czasu nabycia kwalifikacji. W ten sposób kształcenie i szkolenie zawodowe może się przyczynić do realizacji konkluzji Rady z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie promowania kreatywności i innowacji ⁽²¹⁾.

- a) Państwa członkowskie powinny aktywnie zachęcać organizatorów kształcenia i szkolenia zawodowego do tworzenia we współpracy z innowacyjnymi przedsiębiorstwami, ośrodkami projektowymi, sektorem kultury i instytucjami szkolnictwa wyższego tzw. partnerstw wiedzy. Powinno im to pomóc zyskać cenny wgląd w nowe trendy i w zapotrzebowanie na kompetencje oraz osiągnąć wybitny poziom zawodowy i rozwinąć innowacje. Takie partnerstwa mogłyby też pomóc we wprowadzaniu metod uczenia się opartych na doświadczeniu, w zachęcaniu do eksperymentowania i w modyfikowaniu programów nauczania.
- b) Należy korzystać z technologii informacyjno-komunikacyjnych, by jak najbardziej poszerzyć dostęp do szkoleń, promować aktywne uczenie się oraz rozwijać nowe metody w kształceniu i szkoleniu zawodowym prowadzonym zarówno w szkole, jak i w miejscu pracy.
- c) Państwa członkowskie powinny wspierać – w ścisłej współpracy z pracodawcami, organizatorami kształcenia i szkolenia zawodowego oraz krajowymi służbami wspierania przedsiębiorczości – inicjatywy służące promowaniu przedsiębiorczości w kształceniu, szkoleniu i doskonaleniu zawodowym. Aby to osiągnąć, powinny sprzyjać zapewnianiu stosownych środków finansowych – np. na materiały dydaktyczne, narzędzia wsparcia oraz tworzenie minifirm przez uczących się – i starać się zwiększać współpracę na szczeblu regionalnym.
- d) Państwa członkowskie powinny wspierać nowych i przyszłych przedsiębiorców, zachęcając absolwentów kształcenia i szkolenia zawodowego do podejmowania działalności gospodarczej oraz promując mobilność edukacyjną młodych przedsiębiorców.

4. *Promowanie równości, spójności społecznej i aktywności obywatelskiej* ⁽²²⁾

Inkluzywne kształcenie, szkolenie i doskonalenie zawodowe

Państwa członkowskie powinny oferować kształcenie i szkolenie zawodowe, które zwiększa szanse na zatrudnienie (zarówno w krótkim, jak i w długim okresie), sprzyja dobrej jakościowo karierze zawodowej, pozwala zyskać zadowalające doświadczenie zawodowe, pewność siebie, dumę i rzetelność zawodową oraz otwiera szanse na rozwój w życiu zawodowym i prywatnym. Aby ten cel osiągnąć, państwa członkowskie powinny:

- a) zadbać, by kształcenie i szkolenie zawodowe (I-VET) dawało osobom uczącym się zarówno konkretne kompetencje zawodowe, jak i szersze kompetencje kluczowe – w tym kompetencje przekrojowe – pozwalające dalej kształcić się i szkolić (w ramach edukacji zawodowej lub szkolnictwa wyższego), dokonywać wyborów zawodowych, funkcjonować na rynku pracy oraz na nim się przemieszczać. Wiedza, umiejętności i kompetencje nabyte podczas kształcenia i szkolenia zawodowego powinny pozwalać na kierowanie karierą zawodową i odgrywanie aktywnej roli w życiu społecznym;

⁽²¹⁾ Dz.U. C 141 z 7.6.2008, s. 17–20.

⁽²²⁾ Cel analogiczny do trzeciego strategicznego celu przewidzianego w ramach współpracy ET 2020.

⁽²⁰⁾ Cel analogiczny do czwartego strategicznego celu przewidzianego w ramach współpracy ET 2020.

- b) upewnić się, czy systemy uczenia się dorosłych sprzyjają nabywaniu i rozwijaniu kompetencji kluczowych. Można tego dokonać we współpracy z organizatorami kształcenia i szkolenia zawodowego, ze społecznością lokalną, organizacjami społeczeństwa obywatelskiego itp.;
- c) zadbać – za pomocą środków zapobiegawczych i naprawczych – o jak największy wpływ kształcenia i szkolenia zawodowego na ograniczenie do poziomu poniżej 10 % odsetka osób przedwcześnie kończących naukę. Można to osiągnąć na przykład poprzez kształcenie i szkolenie zawodowe adekwatne względem rynku pracy, częstsze uczenie się poprzez praktykę w miejscu pracy i przyuczanie do zawodu, elastyczne ścieżki nauki, skuteczne poradnictwo, treści i metody dydaktyczne respektujące sposób życia i zainteresowania młodzieży, a jednocześnie poprzez utrzymywanie wysokiej jakości standardów kształcenia i szkolenia zawodowego;
- d) podjąć stosowne działania, by zapewnić dostęp do kształcenia i szkolenia zawodowego na zasadzie równości, zwłaszcza osobom i grupom zagrożonym wykluczeniem, przede wszystkim nisko wykwalifikowanym i niewykwalifikowanym, osobom o specjalnych potrzebach, osobom ze środowisk defaworyzowanych oraz pracownikom w starszym wieku. Uczestnictwo takich grup w kształceniu i szkoleniu zawodowym należy ułatwiać i stymulować za pomocą środków finansowych i innych, walidacji efektów uczenia się pozaformalnego i nieformalnego, a także za pomocą elastycznych ścieżek;
- e) w ramach kształcenia i szkolenia zawodowego promować aktywność obywatelską, na przykład zachęcając do partnerstw między organizatorami kształcenia i szkolenia zawodowego a organizacjami społeczeństwa obywatelskiego lub – zgodnie z ustawodawstwem krajowym i praktyką krajową – sprzyjając reprezentowaniu osób uczących się w instytucjach kształcenia i szkolenia zawodowego. Takie działanie może się przyczynić do walidacji umiejętności i kompetencji nabytych w ramach wolontariatu.

5. Cele przekrojowe, pomocnicze wobec czterech celów strategicznych

- a) Większa aktywność podmiotów zaangażowanych w kształcenie i szkolenie zawodowe oraz lepsze eksponowanie rezultatów europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego – Większa aktywność podmiotów zaangażowanych w kształcenie i szkolenie zawodowe oznacza wyraźniejsze eksponowanie rezultatów europejskiej współpracy w tej dziedzinie. Komisja Europejska i państwa członkowskie powinny więc rozważyć możliwość zainwestowania w jasne i ukierunkowane działania informacyjne adresowane do różnych podmiotów na szczeblu krajowym i europejskim. Aby ułatwić korzystanie z istniejących instrumentów UE, należy udostępnić osobom uczącym się i wszystkim zaangażowanym stronom obszerne i dostosowane informacje.
- b) Skoordynowane zarządzanie europejskimi i krajowymi instrumentami z dziedziny przejrzystości, uznawania, zapewniania jakości oraz mobilności – Zgodnie

z czterema celami strategicznymi priorytetem państw członkowskich w najbliższych latach powinno być spójne i komplementarne korzystanie z różnych europejskich i krajowych instrumentów służących zwiększaniu przejrzystości, uznawaniu, zapewnianiu jakości i mobilności. Potrzebne jest skoordynowane zarządzanie tymi instrumentami w ramach procesu kopenhaskiego i dążenie do silniejszej synergii między nimi a instrumentami i zasadami procesu bolońskiego.

- c) Pogłębianie związków między polityką kształcenia i szkolenia zawodowego a innymi stosownymi dziedzinami polityki – Państwa członkowskie i Komisja Europejska powinny pogłębić związki między polityką kształcenia i szkolenia zawodowego a innymi stosownymi dziedzinami polityki, np. zatrudnieniem, gospodarką, badaniami i innowacyjnością, sprawami społecznymi, polityką młodzieżową, sportem i kulturą, po to by dostosować się do zintegrowanych wytycznych strategii „Europa 2020” i poszerzyć uznawanie kompetencji i kwalifikacji.
- d) Zwiększanie jakości i porównywalności danych wykorzystywanych do opracowywania polityki UE w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego – Opracowywanie polityki kształcenia i szkolenia zawodowego na szczeblu UE powinno się opierać na istniejących porównywalnych danych. Dlatego państwa członkowskie, korzystając z programu „Uczenie się przez całe życie”, powinny gromadzić stosowne, wiarygodne dane o kształceniu i szkoleniu zawodowym (w tym o mobilności w tej dziedzinie) i udostępniać je Eurostatowi. Państwa członkowskie i Komisja powinny wspólnie ustalić, które dane należy udostępnić w pierwszej kolejności.
- e) Dobre wykorzystywanie wsparcia UE – Aby wspierać uzgodnione priorytety w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego, w tym mobilność międzynarodową i reformy w państwach członkowskich, należy korzystać z europejskich funduszy strukturalnych oraz programu „Uczenie się przez całe życie”.

III. ZASADY ZARZĄDZANIA PROCESEM KOPENHASKIM I PRZEJMOWANIA ZA NIEGO ODPOWIEDZIALNOŚCI

- Państwa członkowskie powinny zdecydowanie zaangażować się w realizację priorytetów procesu kopenhaskiego w ramach krajowych programów reform przewidzianych w strategii „Europa 2020”.
- Sprawozdania opracowywane na potrzeby procesu kopenhaskiego powinny być włączane w sprawozdania opracowywane na użytek strategicznych ram współpracy ET 2020. W ten sposób najskuteczniej można będzie pomóc w przygotowywaniu sprawozdań z realizacji strategii „Europa 2020” i wyeksponować kształcenie i szkolenie zawodowe w procesie uczenia się przez całe życie.
- Należy zintensyfikować współpracę w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego. Jej głównym mechanizmem powinna nadal być otwarta metoda koordynacji. Sposobem wspierającym kształtowanie krajowej polityki powinno być partnerskie uczenie się i nowatorskie projekty.

- Aktywną rolę w realizacji procesu kopenhaskiego nadal powinny odgrywać dyrektorzy generalni ds. szkolenia zawodowego, europejscy partnerzy społeczni oraz Komitet Doradczy ds. Szkolenia Zawodowego.
- Cedefop i Europejska Fundacja Kształcenia nadal powinny wspierać opracowywanie i realizację polityki, składać sprawozdania z postępów w realizacji celów strategicznych i celów krótkoterminowych oraz dostarczać danych przydatnych w kształtowaniu polityki w przedmiotowej dziedzinie.
- Należy zachęcać organizacje zrzeszające organizatorów kształcenia i szkolenia zawodowego, by z myślą o promowaniu powyższych celów współpracowali ze sobą na szczeblu europejskim.
- W reagowaniu na obecne i przyszłe wyzwania może pomóc dialog polityczny i wymiana doświadczeń ze światowymi partnerami. Należy zwiększyć wymianę i współpracę z potencjalnymi krajami kandydującymi, z krajami sąsiedzkimi – wspomaganą przez Europejską Fundację Kształcenia – oraz współpracę z organizacjami międzynarodowymi, zwłaszcza z OECD, Radą Europy, Międzynarodową Organizacją Pracy i UNESCO. Prawo do uczestnictwa w tych działaniach należy zapewnić wszystkim państwom członkowskim.
- Aby ułatwić rządów krajowym i partnerom społecznym okresowe opracowywanie sprawozdań z postępów prac, należy sporządzić listę celów krótkoterminowych.
- rozważenie wsparcia ze strony UE na rzecz kampanii promujących kształcenie i szkolenie zawodowe, w tym badania Eurobarometru na temat atrakcyjności kształcenia i szkolenia zawodowego,
- zachęcanie do organizowania konkursów umiejętności na szczeblu europejskim lub światowym.

1.2. Podnoszenie jakości i adekwatności

Działania na szczeblu krajowym:

- a) podjęcie stosownych środków, by wdrożyć zalecenie EQAVET i poczynić postępy w tworzeniu krajowych ram zapewniania jakości w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego;
- b) dbanie w stosownym przypadku, by w programach kształcenia i szkolenia zawodowego (I-VET) należycie uwzględnione zostały kompetencje kluczowe i umiejętności kierowania karierą zawodową, a także by można je było nabyć podczas szkoleń w ramach doskonalenia zawodowego;
- c) rządy, partnerzy społeczni oraz organizatorzy kształcenia i szkolenia zawodowego powinni dokonać niezbędnych uzgodnień, by można było:
 - jak najbardziej upowszechnić uczenie się poprzez praktykę w miejscu pracy, w tym przyuczanie do zawodu, i w ten sposób pomóc w zwiększeniu do 2012 roku liczby praktykantów w Europie,
 - stworzyć możliwość ściślejszej współpracy między instytucjami kształcenia i szkolenia zawodowego a przedsiębiorstwami (nastawionymi i nienastawionymi na zysk), np. w postaci staży nauczycieli w przedsiębiorstwach,
 - dostarczać instytucjom kształcenia i szkolenia zawodowego informacji o szansach absolwentów na zatrudnienie;
- d) prowadzenie prac nad systemami monitorowania pozwalającymi śledzić przechodzenie z etapu nauki do etapu pracy zawodowej.

Wsparcie ze strony UE:

- wskazówki i wsparcie techniczne na potrzeby wdrażania EQAVET,
- kontrola wdrażania EQAVET na szczeblu krajowym (w roku 2013),
- tematyczne połączenie projektów z zakresu zapewniania jakości w ramach programu Leonardo da Vinci,
- wademekum/studium na temat sprawdzonych modeli uczenia się poprzez praktykę w miejscu pracy (z pomocą Cedefop),
- lepsze przewidywanie zapotrzebowania na umiejętności i kompetencje, zwłaszcza dzięki prognozom umiejętności (Cedefop) i utworzeniu europejskich rad ds. umiejętności,

IV. CELE KRÓTKOTERMINOWE 2011–2014

Opierając się na przedstawionych powyżej celach strategicznych i w pełni respektując odpowiedzialność państw członkowskich za organizację systemów kształcenia i szkolenia oraz za przekazywane w ich ramach treści, wyznaczono na najbliższe cztery lata (2011–2014) pewną liczbę celów krótkoterminowych⁽²³⁾. Cele te przedstawiono poniżej:

1. Poprawa jakości i skuteczności kształcenia i szkolenia zawodowego – podnoszenie jego atrakcyjności i adekwatności

1.1. Zwiększanie atrakcyjności i dbanie o wysoki poziom

Działania na szczeblu krajowym:

- a) organizowanie działań mających promować atrakcyjność i sprzyjać wysokiemu poziomowi kształcenia i szkolenia zawodowego, w tym ewentualnie kampanii czy konkursów umiejętności;
- b) wspieranie działań, które umożliwią młodszym uczniom realizującym obowiązek szkolny zapoznanie się z różnymi branżami i możliwościami zawodowymi.

Wsparcie ze strony UE:

- dokument strategiczny na temat wpływu, jaki wysoki poziom zawodowy ma na inteligentny i trwały wzrost,

⁽²³⁾ W wyniku dyskusji dyrektorów generalnych ds. szkolenia zawodowego i Komitetu Doradczego ds. Szkolenia Zawodowego.

- opracowanie wspólnego języka łączącego świat kształcenia i szkolenia ze światem pracy (ESCO), spójnego z innymi instrumentami UE, np. europejskimi ramami kwalifikacji,
- rozważenie możliwości wyznaczenia – na podstawie wniosku Komisji – unijnego poziomu odniesienia w zakresie zatrudnialności,
- prace nad sprawdzonymi rozwiązaniami i podstawowymi zasadami w odniesieniu do zmieniających się profili nauczycieli i szkoleniowców zajmujących się kształceniem i szkoleniem zawodowym (wspólnie z Cedefop).

2. Realizacja koncepcji uczenia się przez całe życie i mobilności

2.1. Wspieranie procesu uczenia się przez całe życie

Działania na szczeblu krajowym:

- a) aby kształcenie i szkolenie zawodowe jak najbardziej pomogło w realizacji wyznaczonego w ET 2020 poziomu odniesienia, którym jest 15-procentowy wskaźnik uczestnictwa dorosłych w procesie uczenia się przez całe życie, należy zweryfikować stosowanie zachęt, praw i obowiązków w przypadku wszystkich zaangażowanych stron i podjąć stosowne działania zachęcające do udziału w doskonaleniu zawodowym;
- b) wdrażanie zalecenia EQF:
 - opracowanie wszechstronnych krajowych ram kwalifikacji opartych na efektach uczenia się. Korzystanie z tych ram, by stworzyć możliwość większych przepływów między kształceniem i szkoleniem zawodowym a szkolnictwem wyższym, wprowadzić lub kontynuować kształcenie i szkolenie zawodowe na policealnych/wyższych poziomach EQF i stworzyć elastyczne ścieżki nauki,
 - powiązanie do 2012 roku poziomów krajowych ram kwalifikacji z poziomami EQF;
- c) opracowanie i promowanie procedur walidacji efektów uczenia się pozaformalnego i nieformalnego, wspartych europejskimi/krajowymi ramami kwalifikacji i doradztwem;
- d) zapewnienie zintegrowanych usług poradnictwa (kształcenie, szkolenie, zatrudnienie) należycie uwzględniających potrzeby rynku pracy;
- e) wdrażanie ECVET: zob. pkt 2.2.

Wsparcie ze strony UE:

- poradnik strategiczny na temat dostępu do doskonalenia zawodowego i udziału w nim,

- wskazówki i wsparcie techniczne w odniesieniu do wdrażania EQF, zwłaszcza w celu zastosowania podejścia opartego na efektach uczenia się,
- zaprezentowanie przez Cedefop i Europejską Fundację Kształcenia, jak przebiega powstawanie krajowych ram kwalifikacji,
- zalecenie Rady w sprawie walidacji efektów uczenia się pozaformalnego i nieformalnego (2011),
- sprawozdanie z postępów w kształtowaniu polityki, systemów i praktyk w dziedzinie poradnictwa przez całe życie – 2011 (Cedefop, ETF i ELGPN).

2.2. Zwiększanie mobilności

Działania na szczeblu krajowym:

- a) wdrażanie ECVET zgodnie z zaleceniem i udział w testowaniu tego systemu na potrzeby mobilności;
- b) podjęcie stosownych działań, by zdecydowanie zwiększyć mobilność w obszarze kształcenia i szkolenia zawodowego, w tym:
 - zachęcanie osób odbywających kształcenie i szkolenie zawodowe (I-VET) i osób zawodowo zajmujących się taką edukacją do większego uczestnictwa w mobilności transnarodowej,
 - zachęcanie władz lokalnych i regionalnych oraz organizatorów kształcenia i szkolenia zawodowego, by rozwijały kulturę i strategię nadawania działaniom wymiaru międzynarodowego, w tym mobilność transgraniczną,
 - eliminowanie przeszkód prawnych i administracyjnych związanych z transnarodową mobilnością stażystów i osób szkolących się,
 - zachęcanie izb branżowych, organizacji przedsiębiorców i innych stosownych organizacji, by wspierały przedsiębiorstwa goszczące i wysyłające w zapewnianiu odpowiednich warunków stażystom i osobom szkolącym się podczas okresu mobilności transnarodowej,
 - zapewnienie w programach kształcenia i szkolenia zawodowego nauki języków i rozwijania kompetencji międzykulturowych,
 - optymalne wykorzystanie innych narzędzi UE (np. EQF, EQAVET, Europassu), by upowszechnić wzajemne uznanie kwalifikacji i kompetencji.

Wsparcie ze strony UE:

- wskazówki i wsparcie techniczne na potrzeby wdrażania ECVET,
- okresowa weryfikacja wdrażania ECVET (wspólnie z Cedefop),

- tematyczne połączenie projektów z zakresu ECVET w ramach programu Leonardo da Vinci,
- zalecenie w sprawie mobilności edukacyjnej (2011),
- rozważenie możliwości wyznaczenia – na podstawie wniosku Komisji – unijnego poziomu odniesienia w zakresie mobilności w kształceniu i szkoleniu zawodowym (2011),
- wniosek w sprawie jakościowych ram staży,
- promowanie mobilności praktykantów, m.in. za pomocą stosownego portalu, w ramach programu „Uczenie się przez całe życie”/Leonardo da Vinci,
- opracowanie do 2012 europejskiego paszportu umiejętności jako części paszportu Europass.

3. Zwiększanie kreatywności, innowacyjności i przedsiębiorczości

Działania na szczeblu krajowym:

- a) zachęcanie do tworzenia partnerstw na rzecz kreatywności i innowacyjności (organizatorzy kształcenia i szkolenia zawodowego, instytucje szkolnictwa wyższego oraz ośrodki projektowe, artystyczne, badawcze i innowacyjne);
- b) zachęcanie wszystkich organizatorów kształcenia i szkolenia zawodowego do efektywnego i nowatorskiego korzystania z dobrych jakościowo technologii (m.in. poprzez sieci i partnerstwa publiczno-prywatne), w tym z niezbędnego sprzętu, infrastruktury i sieci, stale ulepszanych wraz z rozwojem technologii i wiedzy pedagogicznej;
- c) podejmowanie działań promujących przedsiębiorczość, np. sprzyjanie nabywaniu stosownych kompetencji kluczowych, dawanie szansy nabycia praktycznego doświadczenia w przedsiębiorstwach oraz angażowanie ekspertów ze świata biznesu.

Wsparcie ze strony UE:

- utworzenie na szczeblu UE forum „Kształcenie i Szkolenie Zawodowe – Biznes” ze szczególnym uwzględnieniem następujących tematów:
 - rola kształcenia i szkolenia zawodowego w trójkącie wiedzy,
 - przechodzenie z etapu kształcenia i szkolenia zawodowego do świata biznesu: jak pomagać absolwentom kształcenia i szkolenia zawodowego w zakładaniu przedsiębiorstw.

4. Promowanie równości, spójności społecznej i aktywności obywatelskiej

Działania na szczeblu krajowym:

- a) podejmowanie działań zapobiegawczych i naprawczych, by jak najbardziej zwiększyć udział kształcenia i szkolenia

zawodowego w ograniczaniu zjawiska przedwczesnego kończenia nauki;

- b) zastanowienie się nad konkretnymi środkami, które zwiększyłyby uczestnictwo w kształceniu i szkoleniu grup nisko wykwalifikowanych i innych grup zagrożonych, w tym rozwijanie elastycznych ścieżek w obszarze doskonalenia zawodowego i wykorzystywanie stosownych usług poradnictwa i wsparcia;
- c) korzystanie z technologii informacyjno-komunikacyjnych, by jak najbardziej poszerzyć dostęp do szkoleń, promować aktywne uczenie się oraz rozwijać nowe metody kształcenia i szkolenia zawodowego zarówno w miejscu pracy, jak i w szkole, a tym samym ułatwić uczestnictwo w nich grupom zagrożonym;
- d) korzystanie z istniejących systemów monitorowania, by wspierać uczestnictwo grup zagrożonych w kształceniu i szkoleniu zawodowym: zob. pkt 1.2 d.

Wsparcie ze strony UE:

- wademekum sprawdzonych rozwiązań w dziedzinie integrowania grup zagrożonych za pomocą uczenia się poprzez praktykę w miejscu pracy połączonego z kompetencjami kluczowymi;
- zalecenie Rady w sprawie ograniczania zjawiska przedwczesnego kończenia nauki (2011).

5. Cele przekrojowe, zarządzanie procesem kopenhaskim i przejmowanie za niego odpowiedzialności

Działania na szczeblu krajowym:

- a) opracowanie strategii komunikacyjnych względem różnych zainteresowanych grup i skoncentrowanie się w nich na wdrażaniu narzędzi i ich wartości dodanej (ECVET, ECTS, powiązanie krajowych ram kwalifikacji z EQF, systemy zapewniania jakości zgodne z EQAVET);
- b) stworzenie mechanizmów zorganizowanej współpracy między sektorem kształcenia i szkolenia zawodowego a służbami zatrudnienia na wszystkich szczeblach (politycznych i wdrożeniowych), w tym partnerami społecznymi;
- c) pomoc w udoskonalaniu unijnych danych o osobach odbywających kształcenie i szkolenie zawodowe (I-VET), w tym o ich mobilności i zatrudnialności.

Wsparcie ze strony UE:

- wspieranie realizacji powyższych celów poprzez program „Uczenie się przez całe życie” oraz w stosownym przypadku poprzez europejskie fundusze strukturalne,
- wspieranie uczenia się od siebie nawzajem przez państwa członkowskie oraz wspieranie nowatorskich projektów,

- ustalenie procedury ściślejszej koordynacji w celu wdrożenia wspólnych europejskich narzędzi w dziedzinie kształcenia i szkolenia,
- europejska strategia komunikacyjna w zakresie europejskich narzędzi przejrzystości,
- rozwijanie zorganizowanej współpracy ze stowarzyszeniami organizatorów kształcenia i szkolenia zawodowego na szczeblu UE,
- wzmacnianie zorganizowanej współpracy między obszarem kształcenia i szkolenia a obszarem zatrudnienia,
- udoskonalanie unijnych danych o osobach odbywających kształcenie i szkolenie zawodowe (I-VET), w tym o ich mobilności i zatrudnialności,
- partnerzy społeczni na wszystkich szczeblach powinni nadal odgrywać aktywną rolę w procesie kopenhaskim (zarządzanie i odpowiedzialność) i przyczynić się do realizacji wyżej wspomnianych celów krótkoterminowych,
- sprawozdanie z rozwoju kształcenia i szkolenia zawodowego w państwach członkowskich i w krajach partnerskich,

- ściślejsze kontakty z krajami objętymi rozszerzeniem i krajami sąsiedzkimi.

ZWRACAJĄ SIĘ ZATEM DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI:

1. Wdrożyły środki służące:

- (i) zrealizowaniu ogólnej wizji kształcenia i szkolenia zawodowego w 2020 roku nakreślonej w części I;
- (ii) osiągnięciu strategicznych celów na lata 2011–2020 opisanych w części II oraz szeregu krótkoterminowych celów na najbliższe cztery lata (2011–2014) zaproponowanych w części IV;
- (iii) skuteczniejszemu zarządzaniu procesem kopenhaskim i przejmowaniu za niego większej odpowiedzialności – zgodnie z zasadami przedstawionymi w części III.

2. Promowały wizję, cele i zasady nakreślone w niniejszych konkluzjach w szerokim kontekście procesu kopenhaskiego poprzez współpracę państw członkowskich, władz regionalnych i lokalnych, Komisji, krajów kandydujących, krajów EFTA-EOG oraz partnerów społecznych.

Konkluzje Rady na temat roli kultury w walce z ubóstwem i wykluczeniem społecznym

(2010/C 324/03)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1098/2008/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie Europejskiego Roku Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym (2010) ⁽¹⁾,

uwzględniając przyjęcie przez Radę Europejską na posiedzeniu dnia 17 czerwca 2010 r. strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu ⁽²⁾ a w szczególności jej zobowiązanie do promowania „włączenia społecznego, zwłaszcza przez zmniejszenie ubóstwa, przez umożliwienie co najmniej 20 milionom osób odsunięcia ryzyka ubóstwa i wykluczenia społecznego”,

z zainteresowaniem przyjmując rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie oceny realiów społecznych, w której podkreślono, że zwiększenie spójności społecznej oraz eliminacja ubóstwa i wykluczenia społecznego musi stać się politycznym priorytetem Unii Europejskiej,

Mając na uwadze, że:

- wszyscy mają prawo do dostępu do życia kulturalnego i uczestnictwa w nim, do kształcenia się i uczenia przez całe życie, do rozwijania swojego potencjału twórczego, do wyboru swojej tożsamości i przynależności kulturowej – manifestujących się w różnorodny sposób – i ich poszanowania przez innych,
- przekrojowy charakter kultury uzasadnia zmobilizowanie polityk kulturowych w kierunku zwalczania ubóstwa i wyłączenia społecznego,
- dostęp do edukacji i kultury oraz uczestnictwo w nich mogą odgrywać istotną rolę w zwalczaniu ubóstwa i w promowaniu większego włączenia społecznego, gdyż sprzyjają między innymi:
 - indywidualnemu spełnieniu osobistemu, wyrażaniu siebie, świadomości krytycznej, wolności i emancypacji, oraz aktywnemu uczestniczeniu ludzi w życiu społecznym,
 - włączeniu społecznemu grup będących w izolacji, takich jak na przykład osób starszych, oraz grup zagrożonych ubóstwem i wykluczeniem społecznym, a także podnoszeniu świadomości społecznej i zwalczaniu stereotypów i uprzedzeń wobec pewnych grup społecznych i kulturowych,
 - propagowaniu różnorodności kulturowej i dialogu międzykulturowego, poszanowania różnic i umiejętności

zapobiegania problemom wynikającym z różnic kulturowych i radzenia sobie z nimi,

- dostępowi do informacji i usług jeśli chodzi o przestrzenie kulturalne umożliwiające dostęp do nowych technologii informacyjno-komunikacyjnych, a w szczególności internetu,
- rozwojowi potencjału twórczego i kompetencji nabytych podczas uczenia się nieformalnego i pozaformalnego, które mogą być wykorzystywane na rynku pracy i w życiu społecznym i obywatelskim,

W PRZEKONANIU, że istotne jest zatem uwzględnianie aspektów kulturowych w krajowych i europejskich politykach walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym,

W tym kontekście ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, by w ramach swoich kompetencji i z poszanowaniem zasady pomocniczości oraz z uwzględnieniem swojej struktury instytucjonalnej,

A. W celu podkreślenia międzysektorowego wymiaru kultury wdrażały podejście globalne, spójne i sprzyjające uczestnictwu poprzez:

- 1) uwzględnianie aspektów kulturowych w strategiach walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym oraz propagowanie włączenia społecznego przez polityki kulturalne;
- 2) realizowanie polityk służących promowaniu skutecznego dostępu do działań kulturalnych i udziału w nich wszystkich osób;
- 3) angażowanie zainteresowanych stron, w tym osób ubogich lub wykluczonych społecznie, oraz stowarzyszeń takich osób, w przygotowywanie i wdrażanie strategii i polityk;
- 4) zachęcanie, na szczeblu lokalnym, do tworzenia konkretnych projektów łączących programy włączenia społecznego i programy kulturalne;
- 5) zachęcanie do współpracy, realizacji wspólnych projektów oraz wymiany doświadczeń i dobrych praktyk między różnymi szczeblami władzy, w tym na poziomie europejskim, między podmiotami z sektora społecznego, gospodarczego, kulturalnego, edukacyjnego i młodzieży oraz między władzami publicznymi a tymi podmiotami;
- 6) promowanie badań i analiz roli kultury w walce z ubóstwem i wykluczeniem społecznym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 7.11.2008, s. 20.

⁽²⁾ Dok. EUCO 13/1/10 REV 1.

B. Wzmacniały więzi między kształceniem, szkoleniem, gospodarką, zatrudnieniem a kulturą poprzez:

- 1) popieranie, zwłaszcza z udziałem artystów i instytucji kulturalnych, działań kulturalnych w ramach organizacji społecznych, edukacyjnych i młodzieżowych w celu wzmocnienia kompetencji kulturowych i międzykulturowych i stymulowania potencjału twórczego i innowacyjnego, w szczególności wśród dzieci i młodzieży;
- 2) docenianie znaczenia mediacji kulturalnej ⁽¹⁾ dla zwiększenia uczestnictwa w kulturze oraz potrzeby opracowania w tym celu odpowiednich szkoleń i polepszenia fachowości osób zajmujących się mediacją;
- 3) promowanie wykorzystywania kompetencji nabytych w sektorze kultury, jako środka zwiększania szans na zatrudnienie i uczestnictwo w życiu społecznym i obywatelskim;
- 4) realizowanie polityk służących propagowaniu umiejętności korzystania z mediów oraz mających na celu rozwijanie kultury informatycznej i uczenie grup podatnych na zagrożenie lub dotkniętych ubóstwem albo wykluczonych społecznie, jak posługiwać się nowymi technologiami informacyjno-komunikacyjnymi ułatwiającymi dostęp do kultury oraz rozwój ekspresji kulturowej i twórczości artystycznej;
- 5) uwrażliwienie podmiotów z sektora kulturalnego, społecznego, gospodarczego, edukacyjnego i młodzieżowego na potrzeby osób dotkniętych ubóstwem lub wykluczeniem społecznym, na dialog międzykulturowy, na rolę kultury jako czynnika włączenia społecznego oraz na obywatelski wymiar kultury.

C. Mobilizowały potencjał kultury do walki ze stereotypami i uprzedzeniami wobec pewnych grup społecznych i kulturowych zagrożonych ubóstwem lub wykluczeniem społecznym poprzez:

- 1) promowanie programów i działań podkreślających różnorodność kulturową i dialog międzykulturowy oraz zwracanie szczególnej uwagi na wymiany kulturalne między tymi grupami – jak na przykład migrantami – a ogółem społeczeństwa;
- 2) uświadamianie mediom pozytywnej roli, jaką mogą odegrać w tej dziedzinie;
- 3) sprzyjanie działaniom skierowanym w tym kontekście do dzieci i młodzieży, organizowanym w szkołach i poza nimi, w szczególności przez stowarzyszenia i ruchy młodzieżowe,

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, by z uwzględnieniem swojej struktury instytucjonalnej:

A. Zlikwidowały przeszkody w dostępie do kultury poprzez:

- 1) uczulenie podmiotów z sektora kultury na to, że powinien on być dostępny odbiorcom z różnych grup społecznych i uwzględniać ich zróżnicowane potrzeby;
- 2) upowszechnianie odpowiednich i łatwo dostępnych informacji kulturalnych i wprowadzanie szczególnych sposobów informowania i zwiększania świadomości, tak by dotrzeć do osób ze środowisk defaworyzowanych, ze szczególnym uwzględnieniem osób niepełnosprawnych;
- 3) poprawę dostępu do nowych technologii informacyjno-komunikacyjnych, a w szczególności internetu, oraz – w tym kontekście – wzmocnienie i odnowienie roli bibliotek publicznych, lokalnych ośrodków kulturalnych i punktów publicznego dostępu do internetu jako koniecznego elementu cyfrowego krajobrazu wiedzy oraz jako przestrzeni kulturalnych spotkań i działań dostępnych dla wszystkich;
- 4) prowadzenie polityk służących zmniejszeniu kosztu dostępu do kultury, z korzyścią dla konkretnych grup docelowych;
- 5) poprawę i zróżnicowanie powszechnie dostępnej lokalnej oferty kulturalnej.

B. Zwiększyły uczestnictwo w życiu kulturalnym i w ekspresji kulturalnej przez:

- 1) podnoszenie rangi uczestnictwa w kulturze, ekspresji kulturalnej i twórczości artystycznej środowisk ubogich lub wykluczonych społecznie, w szczególności przez nasilenie działań w dziedzinie edukacji kulturalnej, mediacji kulturalnej i działalności artystycznej;
- 2) realizowanie polityk w dziedzinie likwidacji analfabetyzmu, w tym w zakresie podstawowych umiejętności informatycznych, podstawowej edukacji i nauki języków narodowych;
- 3) promowanie projektów, w tym pobytów artystów, umożliwiających współpracę między artystami a osobami dotkniętymi ubóstwem lub wykluczeniem społecznym;
- 4) optymalne wykorzystanie potencjału sektora edukacji i sektora młodzieżowego i wspieranie starań instytucji kulturalnych na rzecz promowania uczestnictwa dzieci i młodzieży w życiu kulturalnym i w ekspresji kulturalnej,

Zwraca się zatem do PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, by:

- 1) jak najlepiej wykorzystywały unijną politykę spójności, aby wspierać inicjatywy kulturalne mające na celu walkę z ubóstwem i wykluczeniem społecznym;
- 2) należycie doceniły wkład kultury w rozwój i realizację mileńnych celów rozwoju;
- 3) uwzględniły obecne konkluzje w realizacji celów strategii „Europa 2020”.

⁽¹⁾ Mediacja kulturalna to działalność, która polega na tworzeniu więzów między społeczeństwem a kulturą.

Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie roli UE w międzynarodowej walce z dopingiem

(2010/C 324/04)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ I PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH,

1. PRZYPOMINAJĄC, że:

- w dniu 4 grudnia 2000 r. Rada przyjęła konkluzje w sprawie walki z dopingiem ⁽¹⁾, uznając potrzebę koordynowania działań przez Wspólnotę Europejską i państwa członkowskie – pod przewodnictwem prezydencji – odpowiednio wcześniej przed każdym spotkaniem Światowej Agencji Antydopingowej (WADA). Niniejsze konkluzje są uzupełnieniem tamtych konkluzji,
- na skutek wejścia w życie Traktatu z Lizbony ⁽²⁾ w dniu 1 grudnia 2009 r. Unia Europejska nabyła kompetencji w dziedzinie sportu, pozwalających jej na przeprowadzanie działań wspierających, koordynujących i uzupełniających działania państw członkowskich w celu promowania europejskich przedsięwzięć w zakresie sportu; ma przy tym brać pod uwagę specyficzny charakter sportu, jego struktury oparte na dobrowolnym uczestnictwie, a także jego funkcje społeczne i edukacyjne. W związku z tym należy rozwijać europejski wymiar sportu przez popieranie uczciwości i dostępności współzawodnictwa sportowego oraz współpracy między podmiotami odpowiedzialnymi za sport, jak również przez ochronę integralności fizycznej i psychicznej sportowców, w szczególności tych

najmłodszych. Unia powinna sprzyjać współpracy z państwami trzecimi oraz właściwymi organizacjami międzynarodowymi, zwłaszcza z Radą Europy.

2. ŚWIADOMI, że:

- niektóre kwestie, którymi zajmuje się WADA, leżą w sferze kompetencji UE, natomiast inne leżą w gestii państw członkowskich,
- struktura WADA opiera się na podziale kontynentalnym, a więc że niezbędna jest ścisła współpraca z Radą Europy w celu wypracowania wspólnego stanowiska na temat wszystkich kwestii leżących w kręgu europejskich zainteresowań.

3. UWAŻAJĄ, że:

- kluczowe znaczenie ma zagwarantowanie, iż głos UE i jej państw członkowskich będzie traktowany z należytą uwagą podczas obrad WADA,
- tam gdzie to konieczne, np. w świetle dorobku prawnego UE i obowiązku autentycznej współpracy, należy skutecznie i odpowiednio wcześniej przed obradami WADA koordynować stanowiska UE i państw członkowskich pod przewodnictwem prezydencji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 356 z 12.12.2000, s. 1.

⁽²⁾ Art. 6 i 165 TFUE.

KOMISJA EUROPEJSKA

Kursy walutowe euro ⁽¹⁾

30 listopada 2010 r.

(2010/C 324/05)

1 euro =

Waluta			Kurs wymiany		
Waluta			Kurs wymiany		
USD	Dolar amerykański	1,2998	AUD	Dolar australijski	1,3595
JPY	Jen	109,00	CAD	Dolar kanadyjski	1,3306
DKK	Korona duńska	7,4529	HKD	Dolar hong kong	10,0979
GBP	Funt szterling	0,83765	NZD	Dolar nowozelandzki	1,7557
SEK	Korona szwedzka	9,1715	SGD	Dolar singapurski	1,7219
CHF	Frank szwajcarski	1,2990	KRW	Won	1 510,51
ISK	Korona islandzka		ZAR	Rand	9,2714
NOK	Korona norweska	8,0910	CNY	Yuan renminbi	8,6658
BGN	Lew	1,9558	HRK	Kuna chorwacka	7,4260
CZK	Korona czeska	24,915	IDR	Rupia indonezyjska	11 765,09
EEK	Korona estońska	15,6466	MYR	Ringgit malezyjski	4,1171
HUF	Forint węgierski	284,18	PHP	Peso filipińskie	57,361
LTL	Lit litewski	3,4528	RUB	Rubel rosyjski	40,9545
LVL	Łat łotewski	0,7093	THB	Bat tajlandzki	39,254
PLN	Złoty polski	4,0692	BRL	Real	2,2373
RON	Lej rumuński	4,2925	MXN	Peso meksykańskie	16,3190
TRY	Lir turecki	1,9645	INR	Rupia indyjska	59,7400

⁽¹⁾ Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez ECB.

INFORMACJE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Zawiadomienie dotyczące wdrożenia przepisów art. 9a ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 550/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zapewniania służb żeglugi powietrznej w Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej*(Publikacja decyzji państw członkowskich ustanawiających funkcjonalne bloki przestrzeni powietrznej)**(2010/C 324/06)*

Państwo(-a) członkowskie	Odniesienie	Nazwa funkcjonalnego bloku przestrzeni powietrznej	Wejście w życie
Dania, Szwecja	Umowa państwowa podpisana dnia 17 grudnia 2009 r.	Duńsko-szwedzki funkcjonalny blok przestrzeni powietrznej	1 lipca 2010 r.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ WSPÓLNEJ POLITYKI
HANDLOWEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

**Zawiadomienie o wszczęciu częściowego przeglądu okresowego środków antydumpingowych
stosowanych względem przywozu niektórych zamknięć włazów pochodzących z Chińskiej
Republiki Ludowej**

(2010/C 324/07)

Komisja Europejska („Komisja”) otrzymała wniosek o dokonanie częściowego przeglądu okresowego na mocy art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”).

1. Wniosek o dokonanie przeglądu

Wniosek został złożony przez Shandong Lulong Group Co. Ltd. („wnioskodawca”), producenta eksportującego z Chińskiej Republiki Ludowej.

Zakres przeglądu ograniczony jest do badania dumpingu w odniesieniu do wnioskodawcy.

2. Produkt

Produktem objętym przeglądem są zamknięcia włazów z żeliwa nieciągliwego i żeliwa sferoidalnego, stosowane do przykrywania lub umożliwiania dostępu do systemów naziemnych lub podziemnych, oraz ich części, niezależnie od tego, czy są obrabiane, powlekane, malowane lub wyposażone w inne materiały, z wyłączeniem hydrantów przeciwpożarowych, pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej („produkt objęty postępowaniem”), obecnie oznaczone kodami CN 7325 10 50, 7325 10 92, ex 7325 10 99 (kod TARIC 7325 10 99 10) oraz ex 7325 99 10 (kod TARIC 7325 99 10 10).

3. Obowiązujące środki

Obecnie obowiązującym środkiem jest ostateczne cło antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych zamknięć włazów

pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej rozporządzeniem Rady (WE) nr 1212/2005 ⁽²⁾, ostatnio zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 500/2009 ⁽³⁾.

4. Podstawy dokonania przeglądu

Wniosek na mocy art. 11 ust. 3 opiera się na dowodach *prima facie*, dostarczonych przez wnioskodawcę, wskazujących, iż w odniesieniu do wnioskodawcy okoliczności, na podstawie których wprowadzono obowiązujące środki, zmieniły się i zmiany te mają charakter trwały.

Wnioskodawca przedstawił dowody *prima facie* świadczące o tym, że kwalifikuje się do traktowania na zasadach rynkowych („MET”), oraz, że w odniesieniu do wnioskodawcy nałożenie środka na dotychczasowym poziomie nie jest konieczne w celu zrównoważenia skutków dumpingu. Porównanie cen krajowych wnioskodawcy z jego cenami eksportowymi stosowanymi przy wywozie do Unii wskazuje, że margines dumpingu jest znacznie niższy niż obecny poziom obowiązującego środka.

W związku z powyższym wydaje się, że utrzymywanie środków na dotychczasowym poziomie, ustalonym na podstawie wcześniej określonego poziomu dumpingu, nie jest już konieczne w celu zrównoważenia skutków dumpingu.

5. Procedura dotycząca stwierdzenia dumpingu

Po konsultacji z Komitetem Doradczym i po ustaleniu, że istnieją wystarczające dowody do wszczęcia częściowego przeglądu okresowego, Komisja niniejszym wszczyna przegląd zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 199 z 29.7.2005, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 151 z 16.6.2009, s. 6.

W toku dochodzenia przeprowadzona zostanie ocena konieczności utrzymania, zniesienia lub zmiany obowiązujących środków w odniesieniu do wnioskodawcy.

W przypadku ustalenia, że środki dotyczące wnioskodawcy powinny zostać zniesione lub zmienione, konieczna może być zmiana stawki cła stosowanej obecnie do przywozu produktu objętego postępowaniem z przedsiębiorstw w Chińskiej Republice Ludowej niewymienionych indywidualnie w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1212/2005.

a) *Kwestionariusze*

W celu uzyskania informacji uznanych za niezbędne dla dochodzenia Komisja prześle kwestionariusze do wnioskodawcy oraz do władz państwa wywozu, którego dotyczy postępowanie. Wymienione informacje i dowody je potwierdzające powinny wpłynąć do Komisji w terminie określonym w pkt 6 lit. a) ppkt (i).

b) *Gromadzenie informacji i przeprowadzanie przesłuchań*

Wszystkie zainteresowane strony niniejszym wzywa się do przedstawienia swoich opinii, a także informacji innych niż odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, oraz do dostarczenia dowodów potwierdzających zgłaszane fakty. Wymienione informacje i dowody je potwierdzające powinny wpłynąć do Komisji w terminie określonym w pkt 6 lit. a) ppkt (i).

Ponadto Komisja może przesłuchać zainteresowane strony, pod warunkiem że wystąpiły one z wnioskiem o przesłuchanie, wskazując szczególne powody, dla których powinny zostać wysłuchane. Wniosek ten należy złożyć w terminie określonym w pkt 6 lit. a) ppkt (ii).

c) *Traktowanie na zasadach rynkowych/traktowanie indywidualne*

W przypadku gdy wnioskodawca dostarczy wystarczające dowody wykazujące, że prowadzi działalność w warunkach gospodarki rynkowej, tzn. spełnia kryteria ustanowione w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, wartość normalna zostanie ustalona zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego. W tym celu właściwie uzasadnione wnioski muszą zostać przedłożone w szczególnym terminie ustalonym w pkt 6 lit. b) niniejszego zawiadomienia. Komisja prześle formularz wniosku do wnioskodawcy oraz do władz Chińskiej Republiki Ludowej. Formularz ten może być również użyty przez wnioskodawcę do złożenia wniosku o indywidualne traktowanie, tzn. w celu stwierdzenia, iż spełnia on kryteria ustanowione w art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

d) *Wybór państwa o gospodarce rynkowej*

W przypadku gdy wnioskodawcy nie zostanie przyznany status podmiotu traktowanego na zasadach rynkowych, jednak spełnia on wymagania pozwalające na objęcie go indywidualną stawką celną zgodnie z art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, do celów ustalenia wartości normalnej w odniesieniu do Chińskiej Republiki Ludowej wykorzystane zostanie właściwe państwo o gospodarce rynkowej, zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Komisja przewiduje ponowne wykorzystanie Indii do wymienionego celu, tak jak uczyniono to w dochodzeniu prowadzącym do nałożenia środków na

przywóz produktu objętego postępowaniem z Chińskiej Republiki Ludowej. Zainteresowane strony są niniejszym proszone o wypowiedzenie się na temat zasadności wyboru tego państwa w szczególnym terminie określonym w pkt 6 lit. c) niniejszego zawiadomienia.

Ponadto w przypadku przyznania wnioskodawcy traktowania na zasadach rynkowych Komisja może w razie potrzeby wykorzystać ustalenia dotyczące wartości normalnej określonej w odpowiednim państwie o gospodarce rynkowej, np. w celu zastąpienia wszelkich niewiarygodnych elementów kosztów lub ceny w Chińskiej Republice Ludowej, niezbędnych do ustalenia wartości normalnej, w przypadku gdy brak jest wiarygodnych danych dotyczących Chińskiej Republiki Ludowej. Komisja przewiduje wykorzystanie Indii również do tego celu.

6. Terminy

a) *Terminy ogólne*

- (i) Dla stron zgłaszających się, udzielających odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i przedkładających inne informacje

Wszystkie zainteresowane strony, jeżeli ich wnioski mają być uwzględnione podczas dochodzenia, muszą zgłosić się do Komisji, przedstawić swoje opinie i przedłożyć odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu lub przedstawić wszystkie inne informacje w terminie 37 dni od daty opublikowania niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, o ile nie wskazano inaczej. Należy zwrócić uwagę na fakt, iż korzystanie z większości praw proceduralnych ustanowionych w rozporządzeniu podstawowym jest uwarunkowane zgłoszeniem się przez stronę w wyżej wymienionym terminie.

(ii) *Przesłuchania*

Wszystkie zainteresowane strony mogą składać wnioski o przesłuchanie przez Komisję w takim samym terminie 37 dni.

b) *Szczególny termin dotyczący składania wniosków o traktowanie na zasadach rynkowych lub indywidualne traktowanie*

Właściwie uzasadniony wniosek wnioskodawcy o traktowanie na zasadach rynkowych, o którym mowa w pkt 5 lit. c) niniejszego zawiadomienia, musi wpłynąć do Komisji w terminie 15 dni od daty opublikowania niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

c) *Szczególny termin dotyczący wyboru państwa o gospodarce rynkowej*

Strony dochodzenia mogą chcieć wypowiedzieć się na temat stosowności wyboru Indii, które, jak wskazano w pkt 5 lit. d), mają być wykorzystane jako kraj o gospodarce rynkowej w celu ustalenia wartości normalnej w odniesieniu do Chińskiej Republiki Ludowej. Uwagi w tej sprawie muszą wpłynąć do Komisji w terminie 10 dni od opublikowania niniejszego zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

7. Oświadczenia pisemne, odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i korespondencja

Wszelkie oświadczenia i wnioski przedkładane przez zainteresowane strony należy składać na piśmie (nie w formie elektronicznej, chyba że wskazano inaczej); należy w nich wskazać nazwę, adres, adres e-mail, numer telefonu i faksu zainteresowanej strony. Wszelkie oświadczenia pisemne, łącznie z informacjami wymaganymi w niniejszym zawiadomieniu, odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i korespondencję dostarczaną przez zainteresowane strony na zasadzie poufności należy oznakować „Limited” ⁽¹⁾ oraz, zgodnie z art. 19 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, dołączyć do nich wersję bez klauzuli poufności, oznakowaną „Do wglądu zainteresowanych stron”.

Adres Komisji do celów korespondencji:

European Commission
Directorate-General for Trade
Directorate H
Office: N-105 4/92
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

Faks +32 22956505

8. Brak współpracy

W przypadkach, w których jakakolwiek zainteresowana strona odmawia dostępu do niezbędnych informacji lub nie dostarcza ich w określonych terminach, lub też znacznie utrudnia dochodzenie, istnieje możliwość dokonania ustaleń – potwierdzających lub zaprzeczających – na podstawie dostępnych faktów, zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego.

W przypadku ustalenia, że zainteresowana strona dostarczyła nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd informacje, informacje te nie są brane pod uwagę, a ustalenia mogą być dokonywane, zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego, na podstawie

dostępnych faktów. Jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje jedynie częściowo i z tego względu ustalenia opierają się na dostępnych faktach, wynik może być mniej korzystny dla wymienionej strony niż w przypadku, gdyby strona ta współpracowała.

9. Harmonogram dochodzenia

Dochodzenie zostanie zamknięte, zgodnie z art. 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, w terminie 15 miesięcy poczynwszy od daty opublikowania niniejszego zawiadomienia w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

10. Przetwarzanie danych osobowych

Należy zauważyć, iż wszelkie dane osobowe zgromadzone podczas niniejszego dochodzenia będą traktowane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽²⁾.

11. Rzecznik praw stron

Należy również zauważyć, że w przypadku napotkania przez zainteresowane strony problemów związanych z korzystaniem z prawa do obrony strony te mogą wystąpić o interwencję urzędnika DG ds. Handlu pełniącego rolę rzecznika praw stron. Pośredniczy on w kontaktach między zainteresowanymi stronami i służbami Komisji, zapewniając, w stosownych przypadkach, mediację w kwestiach proceduralnych związanych z ochroną interesów stron podczas postępowania, w szczególności w odniesieniu do spraw dotyczących dostępu do akt, poufności, przedłużenia terminów oraz rozpatrywania pisemnych lub ustnych oświadczeń lub uwag. Dodatkowe informacje i dane kontaktowe zainteresowane strony mogą uzyskać na stronach internetowych rzecznika praw stron w DG ds. Handlu (<http://ec.europa.eu/trade>).

⁽¹⁾ Oznacza to, że dokument przeznaczony jest jedynie do użytku wewnętrznego. Jest on chroniony zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43). Jest to dokument poufny zgodnie z art. 19 rozporządzenia podstawowego i art. 6 Porozumienia WTO o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (porozumienie antydumpingowe).

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

KOMISJA EUROPEJSKA

Zgłoszenie zamiaru koncentracji

(Sprawa COMP/M.5980 – Tranquilidade/Banco Pastor/Pastor Vida/Espírito Santo Gestion/Gespastor)

Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2010/C 324/08)

1. W dniu 22 listopada 2010 r., zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽¹⁾, Komisja otrzymała zgłoszenie planowanej koncentracji, w wyniku której przedsiębiorstwo Companhia de Seguros Tranquilidade, SA („Tranquilidade”, Portugalia), kontrolowane przez przedsiębiorstwo Espírito Santo Financial Group, SA („ESFG”, Luksemburg), oraz przedsiębiorstwo Banco Pastor, SA („Banco Pastor”, Hiszpania) przejmują, w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, wspólną kontrolę nad przedsiębiorstwem Pastor Vida, SA de Seguros y Reaseguros („Pastor Vida”, Hiszpania), dotychczas znajdującego się pod wyłączną kontrolą Banco Pastor, oraz w wyniku której przedsiębiorstwo Espírito Santo Gestion, S.A.U., S.G.I.I.C. („ESG”, Hiszpania), kontrolowane przez ESFG przejmując, w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, kontrolę nad całym przedsiębiorstwem Gespastor S.G.I.I.C, SA („Gespastor”, Hiszpania) w drodze zakupu akcji.

2. Przedmiotem działalności gospodarczej przedsiębiorstw biorących udział w koncentracji jest:

- w przypadku przedsiębiorstwa Tranquilidade: działalność w zakresie ubezpieczeń i programów emerytalnych głównie w Portugalii, a także w Hiszpanii,
- w przypadku przedsiębiorstwa ESG: działalność na hiszpańskim rynku finansowym w zakresie zarządzania funduszami inwestycyjnymi,
- w przypadku przedsiębiorstwa ESFG: działalność w zakresie bankowości, ubezpieczeń oraz usług związanych z zarządzaniem aktywami i funduszami w Portugalii i na skalę międzynarodową,
- w przypadku przedsiębiorstwa Banco Pastor: grupa przedsiębiorstw prowadząca działalność w zakresie operacji bankowych oraz dystrybucji ubezpieczeń w Hiszpanii,
- w przypadku przedsiębiorstwa Pastor Vida: działalność w zakresie ubezpieczeń na życie i programów emerytalnych w Hiszpanii,
- w przypadku przedsiębiorstwa Gespastor: działalność na hiszpańskim rynku finansowym w zakresie zarządzania funduszami inwestycyjnymi.

3. Po wstępnej analizie Komisja uznała, że zgłoszona koncentracja może wchodzić w zakres rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Jednocześnie Komisja zastrzega sobie prawo do podjęcia ostatecznej decyzji w tej kwestii. Należy zauważyć, iż zgodnie z obwieszczeniem Komisji w sprawie uproszczonej procedury stosowanej do niektórych koncentracji na mocy rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw ⁽²⁾, sprawa ta może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury określonej w tym obwieszczeniu.

4. Komisja zwraca się do zainteresowanych osób trzecich o zgłaszanie ewentualnych uwag na temat planowanej koncentracji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1 („rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw”).

⁽²⁾ Dz.U. C 56 z 5.3.2005, s. 32 („obwieszczenie Komisji w sprawie uproszczonej procedury”).

Komisja musi otrzymać takie uwagi w nieprzekraczalnym terminie dziesięciu dni od daty niniejszej publikacji. Można je przesyłać do Komisji faksem (+32 22964301), pocztą elektroniczną na adres: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu lub listownie, podając numer referencyjny: COMP/M.5980 – Tranquilidade/Banco Pastor/Pastor Vida/Espírito Santo Gestion/Gespastor, na poniższy adres Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej:

European Commission
Directorate-General for Competition
Merger Registry
J-70
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

Zgłoszenie zamiaru koncentracji
(Sprawa COMP/M.5907 – Votorantim/Fischer/JV)
(Tekst mający znaczenie dla EOG)
(2010/C 324/09)

1. W dniu 24 listopada 2010 r., zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽¹⁾, Komisja otrzymała zgłoszenie planowanej koncentracji, w wyniku której przedsiębiorstwa Votorantim Group (Brazylia) oraz Fischer Group (Brazylia) przejmują w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw wspólną kontrolę nad nowo utworzoną spółką będącą wspólnym przedsiębiorcą, poprzez połączenie swoich spółek zależnych, odpowiednio Citrovita oraz Citrosuco.

2. Przedmiotem działalności gospodarczej przedsiębiorstw biorących udział w koncentracji jest:
- w przypadku przedsiębiorstwa Votorantim: działalność w sektorze cementu i betonu, górnictwa i metalurgii, produkcji masy papierowej i papieru, soków owocowych, specjalistycznych chemikaliów, samowytworzenie energii elektrycznej oraz w działalność w sektorze finansów,
 - w przypadku przedsiębiorstwa Fischer: usługi morskie na rzecz platform wiertniczych, produkcja soków owocowych,
 - w przypadku wspólnego przedsiębiorstwa: produkcja i eksport soku pomarańczowego.

3. Po wstępnej analizie Komisja uznała, że zgłoszona koncentracja może wchodzić w zakres rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Jednocześnie Komisja zastrzega sobie prawo do podjęcia ostatecznej decyzji w tej kwestii.

4. Komisja zwraca się do zainteresowanych osób trzecich o zgłaszanie ewentualnych uwag na temat planowanej koncentracji.

Komisja musi otrzymać takie uwagi w nieprzekraczalnym terminie dziesięciu dni od daty niniejszej publikacji. Można je przysłać do Komisji faksem (+32 22964301), pocztą elektroniczną na adres: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu lub listownie, podając numer referencyjny: COMP/M.5907 – Votorantim/Fischer/JV, na poniższy adres Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej:

European Commission
Directorate-General for Competition
Merger Registry
J-70
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1 („rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw”).

INNE AKTY

KOMISJA EUROPEJSKA

Opinia dotycząca wniosku złożonego na mocy art. 30 dyrektywy 2004/17/WE**Wniosek państwa członkowskiego**

(2010/C 324/10)

Dnia 22 listopada 2010 r. Komisja otrzymała wniosek złożony na mocy art. 30 ust. 4 dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych. Pierwszym dniem roboczym następującym po wpłynięciu wniosku był dzień 23 listopada 2010 r.

Przedmiotowy wniosek, złożony przez Republikę Czeską, dotyczy poszukiwania i wydobycia węgla w tym państwie. Wspomniany art. 30 przewiduje, że przepisy dyrektywy 2004/17/WE nie mają zastosowania, jeżeli dana działalność bezpośrednio podlega konkurencji na rynkach, do których dostęp nie jest ograniczony. Ocena spełnienia tych warunków dokonywana jest wyłącznie na mocy przepisów dyrektywy 2004/17/WE i nie ma wpływu na zastosowanie reguł konkurencji.

Na podjęcie decyzji dotyczącej przedmiotowego wniosku Komisji przysługuje termin trzech miesięcy, począwszy od pierwszego dnia roboczego określonego powyżej. Termin upływa zatem w dniu 23 lutego 2011 r.

Zastosowania nie mają przepisy wyżej wymienionego ust. 4 akapit trzeci. W związku z tym okres, jakim dysponuje Komisja na podjęcie decyzji, może zostać przedłużony o trzy miesiące. Takie ewentualne przedłużenie zostanie opublikowane.

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL